Єдина Країна

Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 43 (810)

26 – 30 жовтня 2015 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

В тилу умовного противника

4 стор.



“Літати треба із задоволенням”

10 стор.

Брати Пашиніни – актор та офіцер

11 стор.

Контрнаступ за підтримки авіації



Фото Дмитра Муравського

8 стор.

Міністр оборони ознайомився із новітніми методами підготовки майбутніх офіцерів у Харкові

Під час робочого візиту до Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба – провідного видового навчального закладу Збройних Сил України Міністр оборони України генерал армії Степан Полторак поспілкувався з курсантами-першокурсниками військового вишу та особисто долучився до навчального процесу майбутніх офіцерів.

Варто зазначити, що серед курсантів вишу – багато хлопців, які вже пройшли випробування у зоні проведення антитерористичної операції на сході країни.

Міністр оборони ознайомився із новітніми методами підготовки молодих фахівців та на одній із кафедр університету власноруч випробував, як працює сучасний тренажер, який симулює процес пілотування на вертольотах. Саме на таких тренажерах майбутні українські пілоти проходять навчання та готуються до майбутньої службової діяльності.



Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

Степан Полторак представив новопризначеного керівника Харківського університету Повітряних Сил ЗС України



У ході робочого візиту очільник вітчизняного оборонного відомства відвідав Харківський університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, де представив особовому складу нового начальника навчального закладу.

Університет очолив кандидат технічних наук, льотчик першого класу генерал-майор Андрій Алімпієв.

– Згідно з раніше прийнятим рішенням, переконаний, на керівні посади в Збройних Силах мають призначатися бойові офіцери, які проявили себе під час бойових дій на сході, – зазначив Степан Полторак. – Викладацький склад військових вишів, а тим паче керівництво, повинні мати практичний досвід участі в бойових діях, аби дати гідну підготовку майбутнім офіцерам.

У ході візиту до університету Міністр оборони України оглянув спеціально обладнані класи, де проводиться підготовка фахівців з протиповітряної оборони, та ознайомився з ходом навчального процесу.

Представляючи начальника особовому складу, Міністр оборони наголосив, що перед генерал-майором Алімпієвим стоять нелегкі, але надважливі завдання – в умовах збройної агресії країни-сусіда розвивати навчально-методичну базу та вдосконалювати навчальний процес.

– Наступний рік буде роком розвитку та модернізації Повітряних Сил Збройних Сил України, – заявив Міністр оборони Степан Полторак. – Маємо акумулювати усі зусилля для розвитку як матеріальної бази, так і в генерації ідей та знань для того, аби наші Повітряні Сили відповідали вимогам сучасності.

Міністр оборони також відвідав військовий шпиталь, де лікуються поранені бійці АТО, та перевірив роботу складів речового майна, куди надходить, зокрема, зимова форма для військовослужбовців.

Міністр оборони України відвідав Полтавський гарнізон

В рамках робочої поїздки Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак зустрівся з керівним та особовим складом Полтавського гарнізону та відвідав одну з військових частин Збройних Сил України.

Очільник оборонного відомства оглянув територію військової частини, зокрема казармений фонд та штаб.

Генерал армії України Степан Полторак під час зустрічі з особовим складом поінформував про хід реформування війська та з позитивного боку відмітив стан справ у цьому підрозділі.

— Основне завдання на сьогодні — підготовка до зимового періоду та забезпечення бійців необхідним обмундируванням, — наголосив генерал армії України Степан Полторак.

Також Міністр оборони зустрівся з начальником Квартирно-експлуатаційного відділу м. Полтава та наголосив на важливості оперативного вирішення житлових проблем військовослужбовців.

— Наразі збільшено грошову компенсацію за піднайом житла для військовослужбовців, ми отримали необхідні кошти від Кабміну, — зазначив він. — Тому проблем з виплатою компенсацій не повинно бути!

Нагадаємо, у Міністерстві оборони триває робота із забезпечення житлом військовослужбовців. Крім того, Кабінетом Міністрів України прийнято постанову, згідно із якою військовослужбовець, якому надійшла черга на отримання житла, має право отримати грошову компенсацію за належне його сім'ї для отримання жиле приміщення.

Міжнародні спостерігачі контролюють відведення озброєння

У зоні АТО триває процес верифікації озброєння, відведеного від лінії розмежування відповідно до доповнень до Комплексу заходів щодо виконання Мінських домовленостей. У Донецькій області відбувається відведення танків, артилерії калібру до 100 міліметрів та мінометів калібру до 120 міліметрів від лінії зіткнення.



Зокрема, учора на Донеччині патрулі спеціальної моніторингової місії ОБСЄ разом із офіцерами української групи СЦКК під час робочої поїздки перевірили наявність танків у одному з районів за визначеними координатами. Додамо, що патрулі СММ ОБСЄ виконують поставлені перед ними завдання за повного сприяння сил АТО.

Міжнародні спостерігачі отримали безперешкодний доступ до району зберігання відведеної техніки, можливість перевірити серійні номери озброєння, як це визначено у планах верифікації. Також міжнародні спостерігачі поспілкувались із особовим складом танкового підрозділу сил АТО.

У процесі перевірки озброєнь українська сторона СЦКК забезпечила взаємодію з СММ ОБСЄ та скоординувала з місією подальші дії щодо підготовки до відведення артилерійського озброєння від лінії зіткнення на території Донецької області та моніторинг і верифікацію цього процесу.

«Попри окремі провокації незаконних збройних формувань ОРДО/ОРЛО, українська сторона продовжує виконувати Мінські домовленості та забезпечує чітке та прозоре виконання графіка відведення озброєння, про що сьогодні могли впевнитись спостерігачі ОБСЄ», – зазначив керівник української сторони СЦКК генерал-майор Борис Кременецький.

НАТО сприятиме реформуванню ЗС України

Начальник Генерального штабу – Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко відвідав штаб-квартиру НАТО, де провів зустріч із Головою Військового комітету Альянсу генералом Петером Павелом.

У ході зустрічі було обговорено безпекову ситуацію на сході України, ймовірні сценарії її розвитку в короткостроковій перспективі.

Генерал Петер Павел відзначив вже досягнуті начальником Генштабу ЗС України відчутні результати в реформуванні ввіреного йому відомства, особливо на фоні триваючих зусиль зі стримання російської військової агресії.

Окрему увагу було приділено питанням подальшого реформування Збройних Сил України відповідно до стандартів НАТО та подальшої допомоги з боку Альянсу у цьому напрямі.

Також було домовлено до січня 2016 року спільно розробити Концепцію реформування Збройних Сил України згідно із стандартами НАТО на середньострокову перспективу.

У Києві проходять українсько-німецькі воєнно-політичні консультації

Відповідно до Плану двостороннього співробітництва між Міністерством оборони України та Федеральним міністерством оборони Федеративної Республіки Німеччина 26 – 28 жовтня 2015 року у м. Київ пройшли українсько-німецькі воєнно-політичні консультації.



27 жовтня в приміщенні Департаменту міжнародного оборонного співробітництва Міністерства оборони України відбулись переговори української та німецької делегацій. Німецьку делегацію очолив начальник Управління міжнародного співробітництва Федерального міністерства оборони Федеративної Республіки Німеччина полковник Крістіан Шмідт, українську – тимчасово виконуючий обов'язки директора Департаменту міжнародного оборонного співробітництва Міністерства оборони України полковник Олександр Гайворонський.

У ході консультацій сторони здійснили аналіз аспектів та перспектив розвитку двостороннього співробітництва, обговорили та підготували до підписання План двостороннього співробітництва між Міністерством оборони України та Федеральним міністерством оборони Федеративної Республіки Німеччина на 2016 рік.

НУОУ відвідала делегація НАТО

Україну відвідала делегація на чолі з радником НАТО з питань реформування військової освіти в Україні, новопризначеним ректором-комендантом Національного університету оборони Польщі генерал-майором запасу Богуславом Пацеком.

Представники Північноатлантичного альянсу відвідали Національний університет оборони України імені Івана Черняховського.

В рамках Програми DEEP представники делегації НАТО взяли участь в науково-практичній конференції інституту державного військового управління НУОУ на тему «Уроки застосування військ (сил) Збройних Сил України в антитерористичній операції на сході України».

Метою заходу було визначення раціональних форм і способів застосування ЗС під час АТО, уточнення шляхів вдосконалення підготовки військ (сил) для набуття оперативних спроможностей. Учасники дискусії розглянули основні напрями діяльності Міністерства оборони України в інтересах протидії зовнішній агресії та зміцнення обороноздатності держави, зміни у поглядах на форми і способи застосування угруповань військ (сил) органів спеціального призначення за досвідом антитерористичної операції, а також особливості виконання завдань бойовими підрозділами та спеціально створеними органами, які забезпечують дотримання Мінських угод.

– Вивчення проблематики АТО, постійний аналіз матеріалів, що надходять зі штабу антитерористичної операції, та продовження втілення в освітній процес досвіду застосування Збройних Сил України в антитерористичній операції вкрай необхідний для вдосконалення підготовки службових осіб органів військового управління, військ (сил) для набуття оперативних спроможностей, – наголосив заступник начальника університету з наукової роботи генерал-майор Богдан Семон. – Тому в нашому закладі, як в одному із найпотужніших осередків воєнної науки, ці завдання є пріоритетними в нашій діяльності.

– Досвід, який ваша країна винесла під час військового протистояння на території Донецької та Луганської областей, повинен бути досконально вивчений та усвідомлений. Для НАТО важливими є не стільки політичні заяви у ЗМІ. Для нас головне – факти. Ця інформація буде корисна усім країнам-членам та світовій спільноті, – наголосив голова делегації, ректор-комендант Національного університету оборони Польщі генерал-майор запасу Богуслав Пацек.

Олександр Турчинов: “**Наше завдання – забезпечити армію не тільки сучасною зброєю та технікою, але й сприяти зміцненню її духовного фундаменту**”

Сьогодні служба капеланів в армії набуває особливої ваги та значення. Про це сказав Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов під час відкриття міжнародної конференції за участю військових капеланів країн-членів НАТО, що вперше відбулася на базі Національної гвардії України.



«Могутня нація, потужна система переможних та боєздатних військових формувань можуть бути сформовані тільки на високоморальних та духовних засадах», – наголосив він, додавши, що цінність справжньої віри, справжніх духовних лідерів більшість людей починає розуміти тільки у важкі часи, якими, поза сумнівів, є війна.

Секретар РНБО відзначив, що разом з відродженням армії відроджується й капеланська служба, і головне завдання держави – зняти всі бюрократичні бар'єри та проблеми на цьому шляху. «Зокрема, – наголосив він, – потребує чіткого визначення статус капелана, який би гарантував всі можливості для духовного служіння та високий ступінь соціального захисту військового духовенства».

Олександр Турчинов зазначив, що сьогодні в ЗС та Національній гвардії України вже працює 183 священнослужителі різних релігійних конфесій, з яких майже 150 знаходяться у підрозділах, що виконують бойові завдання в зоні АТО.

«Тільки людина, яка глибоко вірує, здатна перемогти себе, повести за собою інших, здобути перемогу для країни та нації», – сказав він, додавши, що одним із головних завдань є забезпечення ЗС та Національної гвардії не тільки сучасною зброєю та технікою, а й сприяння зміцненню духовного фундаменту армії.

«Саме духовність та витримка, гостре відчуття справедливості та власної відповідальності за долю країни відрізняє українських героїв від російських загарбників», – сказав Олександр Турчинов, додавши, що саме ці особливості національного характеру дозволили нам зупинити ворога, що значно перевищував нас за чисельністю.

Олександр Турчинов також висловив переконання, що спільна робота в межах цього заходу стане дієвим поштовхом для втілення в Україні значного міжнародного досвіду функціонування інституту капеланів. «Ми сьогодні проводимо робочу конференцію, без пафосу, в простому солдатському клубі, щоб, враховуючи міжнародний досвід, розробити структуру та правову базу, на основі яких будуватиметься найбільш ефективна модель капеланської служби в нашій країні. Адже у роботі конференції беруть участь представники капеланських служб збройних сил тих країн, що є близькими нам за духом, поглядами та позицією, країн, з якими ми маємо і спільне минуле, і, що є більш важливим, я впевнений, – спільне майбутнє», – підсумував Секретар РНБО.

Цінний подарунок від президентського фонду

Вибори – виборами, але, за словами нардепа Олексія Порошенка, однойменний з його прізвищем фонд у рамках програми “Допомога військовим” щомісяця виділяє до восьми мільйонів гривень для потреб АТО та українських воїнів. Про це він заявив під час чергових відвідин Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону у Вінниці.



Саме тут народний депутат Порошенко у супроводі першої леді Марини Порошенко передали хірургічному відділенню цього медичного закладу високочастотний хірургічний ніж «Autocoin II 400» виробництва німецької компанії STORZ, який допоможе військовим медикам більш якісно і менш травматично проводити хірургічні втручання.

Приймав дорогий подарунок виконувач обов'язків начальника ВМКЦ ЦР полковник м/с Олександр Столяренко. Поставка такого вартісного медичного обладнання відбулася у рамках співпраці Благодійного фонду Порошенка з Федеральним міністерством економічного співробітництва і розвитку Німеччини.

– Обладнання було передано в рамках співпраці з Німеччиною, за допомогою німецького Міністерства з економічної співпраці і німецького посольства. Ми визначали, який госпіталь найбільше його потребував. Вінницькі військові медики з початку антитерористичної операції прооперували більше 4 тисяч людей, вони проводять в середньому по сім операцій за добу, і тому визначили, що він саме тут потрібен. До того ж, тут такого обладнання ніколи не було, – повідомив Олексій Порошенко.

Марина Порошенко, яка є головою згаданого фонду, також провідала поранених бійців, які перебувають на лікуванні у вінницькому шпиталі, подякувала їм за мужність і гідне виконання чоловічого обов'язку із захисту рідної землі, за мир і спокій в Україні. Вона передала бібліотеці Військово-медичного клінічного центру сучасну українську літературу для поліпшення психологічного стану захисників.

Юрій Ігнат. “Крила України”. Фото автора.

У прифронтовій зоні відновлено водопостачання

Силами групи цивільно-військового співробітництва було відновлено водопостачання у населеному пункті Бердянське, що знаходиться в прифронтовій зоні сектору “М”.

– Води тут немає вже більше року, свердловина вийшла з ладу після влучання снаряда, який пошкодив насос і труби. За мирного життя тут було 40 дворів, наразі люди проживають в 32. Тому налагодження водопостачання стало пріоритетним завданням для військовослужбовців сектору “М”, – говорить командир групи ЦВС капітан Роман Лахно.

Село знаходиться на березі моря, і вода в криницях солона. Щоб відновити доступність питної води, всі необхідні прилади, труби та запчастини купували як самі військові, так і волонтери. Долучилися до цієї справи і місцеві мешканці. Серед них – Олександр Царьок. У січні цього року він з сім'єю був вимушений переїхати до Маріуполя, оскільки його будинок зазнав обстрілів та був непридатний для проживання.

– Односельці відчувають себе кинутими і постійно просять про допомогу. Я мирний громадянин і хочу, щоб все вернулося на круги своя. Щоб там була українська влада, щоб діти сміялися і спокійно каталися на велосипедах, – стверджує Олександр.

Чоловік за власні кошти придбав насос та електрощит для водопроводу. Це вже не перша його допомога у відновленні інфраструктури села. Так, незадовго до цього Олександр власним коштом підсипав дорогу, по якій не те що проїхати – пройти важко було. А після обстрілу водонапірної вежі ініціював та провів її ремонт. Також встановив вуличне освітлення на світлодіодних датчиках.

В селі немає влади, магазини закриті, але мешканці потроху повертаються до своїх домівок і самотужки ремонтують садиби. В цій ситуації вони лише просять миру та допомоги небайдужих. А ще дякують за співпрацю військовим, які постійно допомагають населенню продуктами харчування, одягом та медикаментами.



Ярослава Марченко. “Крила України”. Із зони АТО. Фото автора.

Канадські медики оперують поранених українських військових

В Україні працює Третя медична місія канадських лікарів, які роблять пластичні операції українським пораненим з тяжкими травмами обличчя та черепа. Місія, організована Канадсько-українською фундацією під патронажем Конгресу українців Канади, завершиться до 1 листопада.

У Києві лікарі проводять операції на обличчях та верхніх кінцівках, усувають посттравматичні черепно-лицеві деформації, дефекти м'яких тканин та рубців. Більшість пацієнтів раніше були прооперовані українськими лікарями.

– Цього разу наша команда складається з 22 лікарів-хірургів, анестезіологів та медсестер, які разом з українськими хірургами роблять пораненим реконструкційні операції, – зазначив керівник програми черепних травм Наукового центру здоров'я у канадському місті Саннібрук, професор пластичної хірургії Університету Торонто Олег Антонишин.

– Ця місія відрізняється від попередніх, оскільки є можливість залишити обладнання в Україні. А щоб українські спеціалісти й надалі могли проводити такі операції, ми забезпечимо Національний військово-медичний клінічний центр «ГВКГ» обладнанням вартістю 700 тисяч канадських доларів, – повідомила директор гуманітарних ініціатив Канадсько-української фундації Христина Волер.

Начальник клініки щелепно-лицевої хірургії та стоматології «ГВКГ» полковник Ігор Федірко зауважив, що це дуже важливий проект, оскільки під час візитів українські фахівці працюють пліч-о-пліч з канадськими колегами та переймають безцінний досвід надання допомоги пораненим у військових конфліктах.

Канадський уряд виділив на цю програму 1 мільйон 200 тисяч канадських доларів. Вже в лютому 2016 року планується чергова місія канадських медиків в Україну.

Потрібна допомога

Колектив газети «Крила України» звертається до всіх небайдужих прихильників авіації надати посильну матеріальну допомогу важкохворому ветерану **полковнику запасу Ковалю Миколі Леонідовичу**. Для подолання хвороби потрібно три складних коштовних операції, 27 жовтня одна з яких вже вдало зроблена. Протягом року потрібно ще дві.

Кошти на підтримку славетного пілота просимо надсилати на його особисту платіжну електронну картку ПриватБанку **№ 4731 2171 0810 5253.**



В тилу умовного противника

На загальновійськовому полігоні Високомобільних десантних військ Збройних Сил України, що на Житомирщині, завершилися батальйонно-тактичні навчання особового складу 95-ї окремої аеромобільної бригади ВДВ.





Захід проходив у декілька етапів. Зокрема, техніка та воїни-десантники батальйонно-тактичної групи здійснили марші своїм ходом та залізничним транспортом з місць виконання завдання в зоні АТО до району зосередження.

У ході наступних етапів проведено розвідку «ворожої» території, на якій, за задумом навчання, здійснюватиметься рейд. Було виявлено місця дислокації умовного противника, з'ясовано ставлення населення до нього, проведений збір та аналіз отриманої інформації.

Під час заключної, активної, фази БТН військовослужбовці батальйоно-тактичної групи здійснили ведення високоманеврених, активних і самостійних бойових дій під час рейду в тилу противника. Зокрема, було виконано рейдові дії у визначеній смузі, бойові стрільби, перенесення флангового вогню, подолання водної перешкоди, дії рейдового загону під час нападів ворога.

Крім того, «крилаті піхотинці» здійснили бойові заходи протидії диверсійно-розвідувальним групам противника, подолали заміновані території, імітували підриви на фугасах, вогневі засідки.

Воїни-артилеристи супроводжували рейдові дії, уражуючи умовні ворожі цілі зосередженим вогнем дивізіонів, постановою нерухомого та рухомого загороджувального вогню, осліпленням ворога артзасобами.

Водночас "крилаті піхотинці" відпрацьовували дії, пов'язані з наданням медичної допомоги, евакуацією поранених до мобільного госпіталю ВДВ. Воїни послідовно продовжували рух вглиб території, яка підконтрольна "противнику", наносячи йому ураження на різних рубежах.

В умовах нинішньої неоголошеної війни на сході країни рейди підрозділів ВДВ є одним з найефективніших способів виконання завдань в тилу противника. Стрімко і приховано в ході рейдових дій підрозділи захоплюють, знищують противника, його важливі об'єкти, дезорганізують управління військами, при потребі виходять у новий район бойових дій. Саме тому крилаті піхотинці постійно вдосконалюють цей вид тактичних дій.

За діями підрозділів спостерігав Командувач Високомобільних десантних військ генерал-майор Михайло Забродський.

Прес-служба ВДВ ЗС України.





В осінніх полях – гранатометні розрахунки вартових неба

В період з 19 по 24 жовтня на 223-му загальновійськовому полігоні пройшло тактико-спеціальне заняття з обслугами гранатометів РПГ-7В. Для цього на Рівненщину прибуло понад півсотні розрахунків гранатометників із однієї з частин радіотехнічних військ Повітряного командування "Захід".

Варто зазначити, що в цьому об'єднанні Повітряних Сил, яким командує генерал-майор В'ячеслав Шамко, традиційно приділяється багато уваги навченості особового складу та його підготовці, а із початком проведення антитерористичної операції навесні минулого року воїни-авіатори й вартові неба стали ще й опановувати тактику наземних бойових дій. По-перше, це необхідно для охорони й оборони військових об'єктів та містечок, позицій та аеродромів. А по-друге, такі знання й навички стали в пригоді сотням військовослужбовців об'єднання, які пройшли ротації у складі зведеного загону Повітряних Сил на Донбасі.

Керував тактико-спеціальним заняттям на полігоні заступник командира радіотехнічної бригади полковник Андрій Ніколенко. Значна увага під час заняття приділялася підготовці особового складу до ведення бойових дій у складних метеорологічних умовах та в умовах обмеженої видимості.

– Під час підготовки особового складу враховувався досвід застосування підрозділів у зоні проведення антитерористичної операції, – зауважив офіцер відділу бойової підготовки Повітряного командування "Захід" майор Володимир Лех, під керівництвом якого лише протягом останніх півроку гранатометники частин об'єднання виконали у рамках підготовки понад 1000 пострілів. – Також під час тактико-спеціального заняття весь особовий склад пройшов курси тактичної медицини, відпрацював питання проходження мінних полів та інших інженерних загороджень. Багато уваги було приділено й власне тактиці застосування груп гранатометників – вони вели вогонь з ходу та із засідки по одній та по декількох цілях.



Серед кращих високий рівень підготовки продемонструвала обслуга у складі командира взводу охорони старшого прапорщика Богдана Мушки та старшого стрільця-гранатометника старшого солдата Юрія Данилюка. Усі вправи цей розрахунок виконав на оцінку "відмінно". В цілому ж, за підсумками ТСЗ, їх керівник поставив особовому складу тверду "четвірку". Варто зауважити, що кожен третій гранатометник виконував стрільби вперше у житті. У той самий час, також приблизно третина від загальної чисельності особового складу мають за своїми плечима досвід АТО та практичні навички стрільб безпосередньо по ворогу.

Окрім гранатометного вишколу вартові неба під час перебування на полігоні познайомилися й із озброєнням та тактикою дій сухопутних підрозділів – зокрема, артилеристів та танкістів. Вони поділилися із колегами з Повітряних Сил знаннями з матеріальної частини протитанкової гармати МТ-12 "Рапіра" й танка Т-72 і, водночас, спостерігали за діями гранатометників.

Олексій Тригуб. "Крила України".

Півстоліття на сторожі українського неба

Не так багато в Україні військових частин, котрі уже протягом півстоліття свого існування успішно виконують поставлені бойові завдання із захисту повітряного простору. І одна з них – зенітна ракетна частина, яка була створена 1 листопада 1965 року в місті Первомайську Миколаївської області, на злитті річок Синюха та Південний Буг.

За час існування частини особовий склад не раз був відзначений командуванням, не раз його реформували, перенавчали на нові, більш складні системи озброєння. У свій час, кілька разів майже приймалося рішення про розформування частини, та у переломні моменти знову й знову з'являлася необхідність зберегти її у бойовому складі.

У 2002 році військова частина вкотре була переозброєна на новий для її особового складу зенітний ракетний комплекс. Після цього бойові розрахунки С-300ПС успішно виконували бойові пуски на оцінку "відмінно", за що були нагороджені керівництвом Збройних Сил України. З 30 жовтня 2003 року полк виконує завдання державного значення – несе бойове чергування з охорони повітряного кордону України та охорони Південноукраїнської атомної електростанції.

Найскладніший період із початку існування частини розпочався в березні 2014 року. Тоді одночасно всі підрозділи цієї частини заступили на бойове чергування у визначених районах поза межами постійної дислокації.

А в цей самий час у пункті дислокації зенітного ракетного полку розпочався прийом мобілізаційних ресурсів. Всі підрозділи розгорталися відповідно до воєнного періоду. В ці дні у військову частину прибували представники сотень військкоматів. Чимало колишніх військовослужбовців напряму зверталися до командування частини у рідний полк і просили знову прийняти їх на військову службу. Серед них були і рядові, і сержанти, і прапорщики, і офіцери запасу. Ще не так давно багато з них думали, що назавжди зняли військову форму, але як тільки Україна призвала своїх громадян, вони, не вагаючись, повернулися у військову частину. Багато з них одразу ж заступили на бойове чергування.

Не залишалися осторонь й військовослужбовці та цивільні громадяни України, котрі в ті дні прибули до частини і приступили до ремонту військової та спеціальної техніки. Кожен старався якнайшвидше, адже розуміли: в зоні АТО все це конче необхідно. Тому часто деталі куплялись за власні кошти – люди не чекали їх отримання зі складів, адже знали: їх просто немає. Допомагали й волонтери. Люди встановлювали необхідне, і техніка починала працювати. Першими відремонтоване випробовували офіцери. Не один автомобіль і бойову машину перевірили та запустили заступник командира дивізіону майор Андрій Гавриш, його підлеглі офіцери, прапорщики та солдати.



На території полку в цей час інші військовослужбовці відновлювали казармений фонд, волонтери надавали й зараз надають і будівельні матеріали, і продукти харчування, і взагалі все необхідне. Саме завдяки цьому за кілька спекотних місяців вся техніка у парку полку була відновлена, а будівлі – підготовлені до експлуатації. Немало вклав сил у роботу старшина підрозділу старший прапорщик Володимир Зуяков, який і сьогодні працює над покращенням казарми.

Наступним етапом стало виконання завдань із охорони повітряного простору безпосередньо в зоні проведення антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей. Трохи більше року тому, у вересні 2014 року, на бойове чергування в зоні АТО першим заступив підрозділ, яким командує підполковник Олексій Лараховський. А на сьогодні статус учасника бойових дій отримав уже двісті дев'яносто один військовослужбовець частини. Першими були відзначені нагородами кращі військовослужбовці полку, зокрема – командир взводу охорони старший лейтенант Валерій Головко, начальник топогеодезичної обслуги прапорщик Олександр Гребенюк, командир відділення стартової батареї старший сержант Олександр Ляшок.

У серпні 2015 року в складі полку був сформований 4-й окремий підрозділ, на озброєнні якого знаходяться зенітні ракетні комплекси С-300 В1 та Бук-М1. З вересня і цей підрозділ приступив до виконання бойового завдання в зоні проведення антитерористичної операції.

З перших днів російської агресії громадяни України зрозуміли, що нашу землю ще доведеться захищати зі зброєю в руках. Першими призвали мобілізованих, і більшість із них уже звільнені. Та вже зараз чимало інших громадян уклали контракт на військову службу в полку. Крім того, як відомо, навесні цього року Указом Президента України було відновлено призов юнаків на строкову службу. Вони не виконують завдання у зоні проведення антитерористичної операції, та й у пункті постійної дислокації частини для строковиків є чимало інших завдань. Зокрема, сьогодні вони активно вчаться під час польових занять та у навчальних класах.

Високий патріотизм, згуртованість та мобілізація українського суспільства створили підгрунтя для безумовної перемоги України, для встановлення миру на всій території нашої держави. І ця перемога є невідворотною.

Особовий склад частини гідно продовжує традиції старших поколінь із захисту повітряного простору нашої держави, самовіддано та сумлінно виконує військовий обов'язок перед Батьківщиною та українським народом.

Командир зенітного ракетного полку полковник Олександр Бобко.

Один день з «богами війни»

Школярі з Урзуфу (Першотравневий район Донецької області) відчули на собі солдатські будні. Таку можливість надали команді-переможцю військової гри «Джура» офіцери цивільно-військового співробітництва сектору "М" разом з 55-ю окремою артилерійською бригадою.

Молоді патріоти мали змогу на добу поринути в армійське життя: скуштувати страви, які зазвичай їдять українські захисники, жити за військовим розпорядком дня, ознайомитися з бойовою славою бригади та спати на звичайнісіньких солдатських ліжках.

Учням показали кілька фільмів про військову частину, одним з яких був перший випуск програми «Хоробрі серця», присвячений артилеристам бригади. Опісля молоді представили двох учасників війни на сході країни з позивними «Борзий» та «Бодрий». Воїни розповіли присутнім героїчні історії зі свого перебування на війні та відповіли дітям на запитання, що їх цікавили. Наприкінці зустрічі школярі могли сфотографуватися з бійцями біля Бойового прапора частини.

ТВО командира 55-ї окремої артилерійської бригади підполковник Ігор Немінський побажав дітям гарного навчання та миру:

– Наша бригада бойова і своїми діями дає вам можливість учитися в школі. А ваше завдання – знаннями вийти на той максимальний освітній рівень, щоб нашу державу побачили у всіх країнах світу. Ви майбутні директори заводів, менеджери, банкіри, тож повинні зробити такі умови, щоб до нашої країни полинули всі. А далі все поверне на шляхи своя, – запевнив підполковник.

Також, за планом, школярів ознайомили з лазерним тиром частини та навіть дали можливість постріляти зі спеціально вдосконаленої зброї. Офіцери частини провели дітям екскурсію Алеєю слави та пам'яті, яку відкрили на честь героїв Другої світової війни та війни на сході України.



Крім життя в артилерійській частині, школярам провели екскурсію в місцевому краєзнавчому музеї та до найвизначнішої пам'ятки Запоріжжя – острова Хортиці, місця козацької звитяги та слави. Свої емоції від побаченого діти спробували передати словами:

Карина, 14 років

Я очень рада, что съездила в такой прекрасный город. Мне очень понравился Днепр и деревянные домики. Я в восхищении от такой шикарной красоты. Очень хочу повторить эти незабываемые моменты.

Юра, 14 років

Мне очень понравилась эта поездка. Мы ходили на экскурсию на остров Хортица. Я никогда не забуду эти дни. Я очень хочу вернуться на этот незабываемый остров.

Анатолій, 14 років

Мне очень понравилась поездка на Хортицу. А еще мне понравилось жить в воинской части. Я хочу вернуться туда еще раз.



Артем, 15 років

Было очень интересно, узнал много нового. Понравилось все.

Олександр, 15 років

Впечатления не выразить словами. Все было интересно.

Олександр, 15 років

Впечатления положительные. Только дорога утомляет. А так мне все очень понравилось. Я бы был не против еще раз так поехать отдыхать.

Геннадій, 16 років

Все было на высшем уровне.

Костянтин, 15 років

Мені дуже сподобалось, море вражень. Переконаний, що через деякий час поїду ще. Дуже багато місць, де ми побували. Немає того, що мені не сподобалося. Пригоди здійснилися!

Вікторія, 16 років

Мне все безумно понравилось. Большое спасибо всем, кто организовал эту поездку. Осталось уйма положительных эмоций. Спасибо Вам!

Юлія, 16 років

У меня просто масса эмоций от всего. Немного непривычно было жить в этих условиях, но оно того стоит!

Анастасія, 17 років

Мы побывали в городе Запорожье. Были в музее и жили в воинской части. Но больше всего мне понравилась река Днепр. Это незабываемые моменты, это место очень необычное. Все было нереально круто.

Ярослава Марченко.
"Крила України".
Фото автора.

“Укроборонпром” розробив єдиний каталог продукції вітчизняного ОПК

“Укроборонпром” розробив унікальний Номенклатурний каталог продукції оборонного призначення, який допоможе об’єднати зусилля усіх підприємств українського ОПК та пришвидшити імпортозаміщення.

Каталог презентував Генеральний директор ДК “Укроборонпром” Роман Романов під час науково-практичної конференції “Імпортозаміщення в ОПК: основа його розвитку”. За його словами, Каталогом зможуть користуватися підприємства українського ОПК та інші потенційні виробники військової продукції заради головної мети – переходу на повне імпортозаміщення та організації виробництва нових видів продукції всередині країни.

“Ми ставимо перед собою амбітні цілі: об’єднати зусилля усіх підприємств оборонної галузі для максимально швидкого переходу на повне імпортозаміщення. Україна має самостійно виробляти якісну зброю та техніку й бути незалежною від імпортних комплектуючих. Сильна держава повинна забезпечувати себе власними потужностями для задоволення всіх потреб. Гроші мають залишатися у бюджеті держави та працювати на її розвиток”, – підкреслив Роман Романов.

Перше видання Номенклатурного каталогу сформовано на основі систематизації даних, отриманих від понад 50 підприємств Концерну та підприємств Державного космічного агентства України, налічує понад 6000 позицій.

В Каталозі зазначено код групи і класу продукції за державним класифікатором Д020, ідентичним до Класифікатора постачання НАТО, а також відомості про виробника та підприємства ОПК України, які застосовують продукцію під час виробництва ОВТ.

Крім того, в Каталозі містяться назви та позначення продукції згідно зі стандартами, технічними умовами та технічною документацією на її виготовлення. Також вказана орієнтовна щорічна потреба у продукції.

Нагадаємо, що на сьогодні “Укроборонпром” вже уклав 8 меморандумів про співробітництво з підприємствами Львівської, Тернопільської, Херсонської, Миколаївської, Чернігівської, Хмельницької, Запорізької та Черкаської областей.



Новий український літак Ан-178 отримає народне ім’я

Колектив ДП “Антонов” ініціював народний конкурс на власну назву нового транспортного літака Ан-178

Цей літак належить до високотехнологічних проектів нашої країни, який стрімко розвивається. Розробка Ан-178 тривала менше 3,5 років, що є своєрідним рекордом для авіаційної галузі. Від завершення побудови літака до його першого польоту минуло лише 20 днів. А менше ніж за місяць Ан-178 вдало дебютував на світовому авіашоу Ле Бурже – 2015. Сьогодні новий транспортник проходить програму льотних випробувань. В період з 8 по 12 листопада літак буде демонструватися на авіасалоні в Дубаї.

Команда “Антонов” робить все можливе, аби Ан-178 став гідним продовженням лінійки всесвітньо відомих літаків “Ан”, серед яких: Ан-2 “АНнушка”, Ан-22 “АНтей”, Ан-124 “РусlАН”, Ан-225 “Мрія”. Соратники Олега Антонова розповідають, що, даруючи імена своїм літакам, видатний авіаконструктор звертав увагу на наявність в них складу “Ан”.

В НАТО літаки “Антонов” відомі під іншими назвами. Наприклад, Ан-2 зветься “Colt” (Лоша), Ан-22 – “Cock” (Півень), Ан-124 – “Condor” (Кондор), Ан-225 – “Cossack” (Козак). В американській класифікації ці літаки вважаються транспортними, що обумовило заголовну літеру “С” в цих назвах, яка походить від слова “cargo” (вантаж).

Під яким іменем буде працювати Ан-178, залежить від вас. “Антоновці” чекають ваших пропозицій на сторінці ДП “Антонов” в соціальній мережі Facebook та запрошують усіх також до голосування на цій сторінці. Переможе ім’я, яке отримає найбільшу кількість лайків. Конкурс триватиме в період з 22 жовтня по 19 грудня 2015 року.

Учасникам, які за результатом конкурсу посядуть І-ІІІ місця, будуть вручені ексклюзивні призи від ДП “Антонов”.

НА ОЗБРОЄННЯ

Українські транспортні літаки захистять від систем ППО

Військово-транспортні літаки Повітряних Сил ЗС України найближчим часом отримають на озброєння принципово нові комплекси захисту від керованих ракет з інфрачервоними головками самонаведення різних типів.

Державне підприємство “Антонов” провело низку робіт з модернізації літака Ан-26, який в даний час перебуває на озброєнні у Збройних Силах України. На ньому встановлена система захисту від ракет з інфрачервоними головками самонаведення, оновлено бортове радіоелектронне устаткування. Такі роботи будуть виконуватись і на інших літаках Ан-26 і Ан-30 Збройних Сил України.

Зокрема, на літаки будуть встановлені багатофункціональні підвісні контейнери захисту (БПКЗ) типу “Адрос” Т-32С, призначені для забезпечення ефективного захисту літаків типу Ан-26, Ан-32 й аналогічних від керованих ракет з інфрачервоними головками самонаведення різних типів. На літаку встановлюється дві БПКЗ по одному на кожен борт на штатні вузли підвіски.



ІНІЦІАТИВА

Львівський бронетанковий завод працевлаштовує бійців АТО

ДП «Львівський бронетанковий завод», що входить до складу ДК «Укроборонпром», запрошує на роботу колишніх бійців АТО, які повернулися з зони бойових дій. Про це повідомив директор заводу Роман Тимків.

«Наше підприємство потребує кваліфікованих технічних працівників: верстальників, токарів, інженерів-конструкторів, інженерів-технологів, слюсарів тощо. Особливу перевагу під час підбору працівників ми надаватимемо хлопцям з АТО, які зараз демобілізуються. Хто, як не вони, знаються на військовій техніці? До того ж, зможуть ввести у виробничий процес інновації та корисні поради», – підкреслив очільник підприємства.

Він повідомив, що на ЛБТЗ було створено окремий цех саме для виробництва “Дозорів”, потужності якого дозволять швидко задовольнити потреби військових у новітній бронетехніці. Сьогодні безпосередньо там вже працюють 56 людей. Але після отримання замовлення на виготовлення цих новітніх бронемашин на заводі виникне потреба ще як мінімум у 50 працівниках.

ДП «Львівський бронетанковий завод» спеціалізується на капітальному ремонті танків, танкових тягачів та інженерних машин. Також цього року на підприємстві презентували власну розробку пожежної машини, яка є унікальною і аналогів якої в Україні немає. Пожежний танк може використовуватись при гасінні пожеж на складах боєприпасів, нафтобазах чи торфовищах.

ВИСОКА ОЦІНКА

Німецькі військові задоволені літаками “Антонова”

Німецькі військові задоволені досвідом використання літаків ДП “Антонов”. Про це заявила федеральний канцлер ФРН Ангела Меркель під час свого виступу на українсько-німецькому економічному форумі, який відбувається у Берліні. Участь у форумі беруть члени урядів обох країн та представники бізнесу.

“Україна має гарну основу для розвитку економіки. Гідний рівень заробітної плати, високий рівень кваліфікації в поєднанні із досить великим внутрішнім ринком створюють для цього хороші передумови. Україна має низку добре розвинених секторів. Я при цьому маю на увазі аграрну сферу, машинобудування, зокрема літакобудування. Окрім того, я хотіла б сказати, що німецький Бундесвер у своїх діях в Афганістані використовував літаки “Антонов”, і вони були досить надійними”, – сказала Ангела Меркель.

За словами в.о. президента ДП “Антонов” Михайла Гвоздьова, слова Меркель є приємними і водночас закономірними, адже високі характеристики “Анів” визнані військовими майже всіх провідних країн світу. “Користуючись цією приємною нагодою, зі свого боку висловлюємо подяку нашим партнерам з Німеччини, які беруть участь у створенні нових літаків “Ан”, в тому числі багатоцільового сімейства Ан-148 та Ан-158, є постійними замовниками послуг авіакомпанії “Авіалінії Антонова” з перевезення різноманітних вантажів, а також забезпечують функціонування бази “Русланів”, задіяних в програмі SALIS (Strategic Airlift Interim Solution)”, – зауважив Михайло Гвоздьов.

Олена Білозерська, боєць ПС:

“Люди незаконно вивозять зброю із зони АТО. Ми її у них купуємо за останні кошти і знову веземо в зону АТО, аби з нею воювати”

Без статусу учасника АТО, пільг, зарплатні, проте поряд із чоловіком воює на фронті Олена Білозерська. Більше десяти років жінка працювала журналістом, та, коли над Україною нависла небезпека, їй набридло балакати. Олена зрозуміла, що звичайним спостерігачем вона більше не буде. Тепер жінка – стрілець. Не за знаком зодіаку, а за покликанням. Вона взяла до рук карабін і стала на захист країни.

– Чому саме “Правий сектор”?

– Інших варіантів я в принципі не розглядала, тому що “Правий сектор” – це люди, яких я знала по п’ять – десять років. Всі вони – мої друзі, однодумці, близькі люди… Раніше ми всі разом дружили, брали участь у тренуваннях, готувались до війни. Всі разом ми потім і поїхали на фронт.

– Тобто, певна підготовка вже була?

– Ще до війни я трохи навчилась стріляти, трохи знала тактику ведення бойових дій. Для мене це було швидше як хобі, я цим цікавилась. Не можу сказати, що я вірила в те, що буде війна, що ці навички знадобляться на практиці… Та наш командир вірив у це і цілеспрямовано готував людей до війни. До війни я мала досить мирну професію – я десять років пропрацювала журналістом. Я писала, казала, у певній мірі навчала інших. Та, в якийсь момент, коли над Україною нависла небезпека, захотілось перестати балакати, а щось зробити самій.

– На фронт ви пішли разом з чоловіком. Це допомагало?

– І так, і ні. Звичайно, іноді сваримось. Звичайно, іноді чекаєш, що він тобі допоможе, бо він твій чоловік, а він до тебе ставиться так само, як до всіх інших бійців. На війні ніжностям чи сімейним стосункам немає місця. Це в принципі правильно, але ти все одно підсвідомо ставишся до нього як до чоловіка і чекаєш від нього ставлення як до дружини. Але в будь-якому випадку у мене є близька людина поруч.

– Довгий час бійці “Правого сектору” воювали без статусу, коштів. Ситуація вирішилась?

– Ні, не вирішилась. Ні у мене, ні у чоловіка немає статусу учасника АТО, як і у всіх наших побратимів. Навряд чи ми маємо шанси офіційно отримати якісь пільги. Звісно, про зарплатню також навіть не йдеться. Єдине, що змінилось на даний момент, так це те, що зараз частина “Правого сектору” легалізується у складі “Альфи” – спецпідрозділу СБУ. Але йдеться саме про частину бійців. Усі, хто хочуть, не мають можливості туди потрапити. Там є певний відбір, в першу чергу, за станом здоров’я і за психологічними тестами. Не хочу вдаватись в подробиці, але, наприклад, у мене і у мого чоловіка немає жодних шансів пройти медичну комісію. У практично всіх наших побратимів, що вже відвоювали рік, також немає жодних шансів.

– Тобто, ви повністю розраховуєте на волонтерів?

– Так, ми знаходимось на утриманні народу. Спочатку ситуація була дуже скрутною. Більшість волонтерів просто не знали, що ми воюємо. А допомагають вони, як відомо, тим, хто бере безпосередню участь у боях. Можу розповісти з чого ми починали. В перший бій наша група виходила в одягу і спорядженні,



придбаному за власні кошти, за зброю були мисливські карабіни, в тому числі і у мене. Мій карабін зроблений на базі автомата Калашникова, тільки стріляє одиночними, в цьому полягає єдина різниця. Я приїхала з ним на війну і воюю до цього дня. Також у нас на той час були пара гранатометів.

– Коли з’явились перші відео з боїв, ситуація змінилась?

– Як тільки з’явились відео з фронту, до речі, деякі з них знімала особисто я, нас просто завалили підтримкою. Минулого року у нас фактично все було. Зараз люди збідніли, трохи стало важче. Але все одно ми залишаємось на підтримці народу. Єдине, чого благодійники не можуть нам дістати, це зброя і боєприпаси. Це, мабуть, завжди була, є і буде проблема для нас. З харчами, одягом, спорядженням допомагають волонтери. Величезна їм дяка, без них би нічого не вийшло.

– Питання зброї, як розумію, є для “Правого сектору” досить болісним. Як її здобували?

– Частково здобували зброю



трофейно в бою. Частково, скажу чесно, – позичали в армійців, частково – нелегально купували у криміналу. Є люди, що незаконно вивозять із зони АТО зброю, аби продавати і наживатись. Ми її тут купляємо у них за останні гроші і веземо в зону АТО, щоб з нею воювати.

– Абсурдний ланцюг виходить…

– Так, люди вивозять зброю із зони АТО, ми її тут купуємо і веземо в зону АТО. Тобто у нас переважно, або легальна, зареєстрована зброя з документами, або нелегально куплена на “чорному” ринку або трофейна. Трошки є позиченого у армійців, до прикладу, наш перший кулемет. Потім ми “натрофеїли” ще кілька кулеметів, а той – повернули.

– Перше бойове хрещення відбулося швидко?

– Воювати я почала не одразу. Спочатку я жила на базі, стояла на блокпостах. Ми чекали доки нас легалізують і озброять. Але влада на цей крок так до кінця і не одважилась. Ми почали усіма правдами і неправдами здобувати со-



бі зброю. Тільки в червні з’явилась можливість озброїти мою групу для розвідувально-диверсійного рейду. Тоді і відбувся мій перший вихід. А перше бойове хрещення було шостого липня, коли я брала участь у розвідці боєм під Карлівкою. Там і ми стріляли, і по нас стріляли, з сорока метрів із хат по нас гатили, ми два кілометри бігли, відстрілюючись. Весело було.

– Довелось пройти чимало серйозних боїв?

– Брала участь у боях в Карлівці, в зачистці Авдіївки, в Пісках. Також була під Саур-Могилою минулого літа. Довелось воювати і в районі ДАП – Водяне, Тоненьке, Опитне. На розвідку ходила не раз на ворожу територію, хоча й значно рідше, ніж наші хлопці. Та, щоб я зробила якийсь неймовірний подвиг, якого інші не зробили, таким похвалитись не можу, скажу чесно. Як усі, так і я.

– Траплялось боятись за своє життя?

– У момент, коли іде бойове зіткнення, ти не боїшся, оскільки іде передозування адреналіном. А під час очікування якогось небезпеч-



ного бою чи завдання, боїшся. Коли ввечері дізнаєшся, що зранку на виїзд, такий страх охоплює, що цілу ніч не можеш заснути. А, як тільки рушаєш в дорогу, страх зникає.

– Дотримувались фронтових забобонів?

– Так, їх є дуже багато. Наприклад, не дозволяється прикурювати від свічки. Вважається, що після того не повернешся з бою. Також є забобон, що з мертвого супротивника не можна забирати його особисті речі. Можна взяти лише зброю і набої. Є поширений фронтовий забобон, який на нас не розповсюджується, погано фотографуватись перед боєм. Я його переламала. Ми перед кожним боєм у повному спорядженні робимо групове фото. Коли ми це робили, завжди повертались живі, здорові і не було ніяких проблем. А коли не робили, то траплялось, що і навпаки.

– Носили обереги?

– Повно. Звичайно, є хрестик, подарований близькою людиною, є іконка. Семінаристи львівські мені подарували вервичку. Є маленькі сувеніри, подаровані волонтерами, які також бережу. Я не знаю, наскільки їх можна назвати оберегами, я не є надто забобонною людиною, проте вони гріють, допомагають. Також у нас є жовто-блакитні і червоно-чорні браслети, які діти плетуть. У нас у всіх бійців руки ними обвішані.

– “Правий сектор” відомий своєю дисципліною…

– Не буду брехати, що взагалі не буває порушень чи вживань алкоголю, але порівняно з іншими підрозділами ситуація дійсно є кращою. Першопричиною є не так висока дисципліна, як висока мотивація. Коли боєць хоче воювати не заради грошей, а за власним бажанням, він боїться втратити цю можливість. Проте ми не святі, все буває.

– Довелось проживати з чоловіками. Не було проблем через це?

– Це все дрібниці. Останнє моє місце проживання – великий армійський намет, де мешкало три жінки і півтора десятка чоловіків. Це все вигадки, що жінки потребують якихось особливих умов. Можливо, у мирному житті це правило спрацьовує, а на фронті – усі рівні.

– Ваше ім’я є в списку найвпливовіших жінок України. Тішить цей момент?

– Абсолютно ні. Якби ви не запитали, я б навіть не згадала про це. Тим паче, там не так я як особистість, а колективний образ жінки. Там – волонтери, журналісти, солдати. Якби мого імені там не було, був би хтось інший.

– Війна змінила вас?

– Чесно кажучи, деякі люди кажуть, що війна мене змінила. Та я цих змін зовсім не помічаю. На війні мені не до того, щоб думати над перемінами. А коли я потрапляю в мирне життя, я миттєво переналаштовуюсь і залишаю війну за спиною. Я не здригаюсь від гучних звуків, нормально сплю ночами. Єдине, що відповідальності більше стало, подорослішала, стала самостійнішою.

Спілкувалась Анастасія Олехнович.
“Крила України”.

НАВЧАННЯ

Контрнаступ за підтримки авіації



На військовому полігоні Широкий Лан, що на Миколаївщині, відбулися бригадні навчання, у ході яких проходять тактико-спеціальні тренування частин та підрозділів оперативного командування «Південь».



Особовий склад, більша частина якого – мобілізовані, відпрацювали питання взаємодії та ефективності управління між військовими підрозділами. Особлива увага при цьому зверталася на якість підготовки техніки, зброї, інженерного обладнання, морально-психологічного стану військовослужбовців та тилового забезпечення підрозділів під час виконання навчально-бойових завдань, у тому числі організації роботи пунктів управління в польових умовах.

Розпочались навчання з відпрацювання порядку дій в умовах оборони та оточення. Потім почалась активна фаза: підрозділи вийшли «з оточення» і за підтримки авіації й артилерії перейшли в контрнаступ.

Для відпрацювання питань взаємодії на полі бою була залучена реактивна артилерія, у тому числі системи реактивного залпового вогню БМ-21 «Град», самохідні артилерійські установки та авіація – штурмовики Су-25, гелікоптери Мі-8 та Мі-24.

Військовослужбовці форсували водну перешкоду, зайняли плацдарм і відбили контратаку супротивника. Наступальні дії завершилися знищенням умовного угруповання ворога.

В інтересах бригади діяв доданий високомобільний підрозділ. Його завданням було проведення рейдових дій в тилу противника та «знищення» командних пунктів і пунктів управління артилерії. Варто зазначити, що дії підрозділів не припинялися й уночі.



На завершальному етапі навчань провели тактичні заняття з бойовою стрільбою. У вмінні вражати цілі змагалися артилеристи, танкісти, піхотинці.

Під час навчань активно застосовувався досвід особового складу, отриманий в зоні проведення антитерористичної операції.



Про “Механіка”,

Сьогодні увазі наших читачів пропонується розповідь не про одного героя, хоча, звичайно, розпочнемо ми з конкретно взятої особи, а про декількох захисників України, до того ж – тих, хто під час виконання своїх функціональних обов'язків мусив у бойових умовах вивчати озброєння й техніку, опановувати новий для себе військово-обліковий фах і виходити переможцем у бою, в якому, здавалося, шансів майже не було…

Офіцер відділу управління електрогазової та автобронетанкової техніки логістики Командування Повітряних Сил підполковник Сергій Мартинюк – яскравий представник славної когорти воїнів-автомобілістів. У їхніх лавах він пройшов шлях від старшини-контрактника до підполковника, декілька разів брав участь у миротворчій місії ООН в Ліберії, в операції ООН із примушення до миру в Конго, а також захищав Україну на Донбасі, у складі зведеного загону Повітряних Сил третьої ротації.

Корінний вінничанин, Сергій став перший військовим у своїй сім'ї. Сьогодні ж Мартинюків у погонах – четверо. Старший син офіцера, старший солдат військової служби за контрактом Дмитро Мартинюк, проходить службу в Об'єднаному центрі матеріально-технічного забезпечення Повітряних Сил Збройних Сил України. За прикладом батька цього року він також воював під Авдіївкою у складі зведеного загону Повітряних Сил, тільки – вже п'ятої ротації. Був оператором протитанкового ракетного комплексу “Фагот”, із якого підбив танк



Т-72, знищив декілька одиниць автомобільної техніки противника. Усі перемоги бійця мали підтвердження зі слів його бойових побратимів – зокрема, старшого зміни з позивним “Бронік”, та, на жаль, ніякої нагороди чи грошової винагороди він не отримав – лише “личку” старшого солдата на погон… Молодший брат Дмитра, Максим Мартинюк, є першокурсником льотного факультету Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. З військом та небом зокрема пов'язала свою долю і племінниця підполковника Мартинюка – курсант Юлія Мартинюк наразі здобуває військову та другу вищу освіту в стінах Військової академії Сухопутних військ в Одесі.

Сергій Мартинюк був призваний до лав Збройних сил тоді ще СРСР у 1990 році. Служити йому випала честь у ВДВ – в 39-й десантно-штурмовій бригаді, що дислокувалася у Хирові, на Львівщині. Рядовий, єфрейтор, молодший сержант – за два роки молодий десантник пройшов шлях до старшини, командував відділенням, згодом був заступником командира взводу і навіть протягом двох місяців в умовах некомплекту офіцерськими кадрами тимчасово виконував обов'язки командира парашутно-десантного взводу.

Звільнившись у 1992 році в запас, вчорашній старшина-десантник став студентом-заочником Вінницького державного технічного університету та розпочав паралельно з цим свою трудову діяльність. Як і навчався, працював він за фахом “Автомобілі і автомобільне господарство”. За 11 років трудового стажу пройшов посади від рядового слюсаря до начальника цеху. А ще він зрозумів за ці роки, що… все ж його покликанням є армія! У 2003 році старшина уклав контракт про проходження служби з командиром окремої бази забезпечення Командування ВПС, отримав військове звання “прапорщик” та посаду начальника ремонтної майстерні.

Через рік молодший лейтенант Мартинюк уже командував ремонтним взводом, згодом очолив автомобільну ТЕЧ, а ще пізніше – став начальником автомобільної служби спочатку цієї, а згодом – й іншої військової частини. Декілька разів побував у складі місій ООН в Африці. А потім було АТО…

– Із російськими військами я вперше зустрівся навесні минулого року в Криму, – розповідає офіцер. – Тоді ми вивозили техніку та майно з окупованого півострову. Зокрема, я їздив здебільшого у Джанкой – звідти ми перевезли 16 конвоїв…

Рапорти про бажання взяти участь в антитерористичній операції майор Мартинюк писав тричі. Після третього з них його викликав на співбесіду заступник командувача Повітряних Сил з логістики – начальник логістики Повітряних Сил генерал-лейтенант Шатов та поставив одне-єдине питання: чому? На це офіцер відповів, що не може спокійно ходити на службу й сидіти вдома, коли на сході гинуть його бойові побратими та товариші по службі, зокрема – по Конго та Ліберії. На той час шестеро знайомих вертолітників уже загинули у

“Жору” та їхнього “Сірка”



двох збитих російськими терористами під Слов’янськом вертольотах, чимало знайомих були у числі захисників Донецького аеропорту. Одним словом, відповідь підлеглого цілком задовольнила генерала й невдовзі майор Сергій Мартинюк увійшов до складу третьої ротації зведеного загону Повітряних Сил.

Під Авдіївкою військова доля звела “Механіка”, а саме такий позивний обрав для себе майор Мартинюк, із “Жорою” – заступником начальника одного з відділів штабу Повітряного командування



“Захід” тоді підполковником Володимиром Кулінічем. Почавши працювати у тандемі, ці два знавці техніки й озброєння, крім участі у повсякденній бойовій життєдіяльності загону, долучилися й до ремонту зброї. Усували відмови й несправності, ремонтували пошкоджені в боях автомати, кулемети (включаючи крупнокаліберні ДШК), автоматичні гранатомети станкові – словом, усе, що мав загін на озброєнні. Ремонт, регулювання – все, що можна було виконати у польових умовах. Але апофеозом ремонтної діяльності офіцерів, лебединою піснею їхньої технарської творчості стали ремонт та відновлення танка Т-64Б, який попередніми ротаціями загону експлуатувався, але – за інших погодних умов. Взимку ж, у морози, коли стовпчик термометра нерідко опускався нижче позначки у -20 градусів, технічний стан не дозволяв використовувати його в бою. І тоді до справи взялися “Механік” та “Жора”.

На той час “Механік” уже був контужений, але попри контузію не просто залишився у строю, а взагалі не відлежувався жодного дня. А сталося це так…

Коли місцеві, авдіївські волонтери привезли вартовим неба зварювальний апарат, місцеві кулібіни, “Механік” та “Жора”, вирішили відновити декілька одиниць з потрощеної обстрілами автомобільної техніки. Їм вдалося відремонтувати два КрАЗи та один ГАЗ-66, але невдовзі один із КрАЗів та “шістдесят шостий”, який планувався як санітарний автомобіль, були знищені черговим мінометним та артилерійським обстрілами. Другий же КрАЗ врятувати вдалося. Щоправда, ціною контузії.

Вже відремонтовану вантажівку офіцери переганяли у бункер для виконання зварювальних робіт із легкого бронювання аеродромними плитами АСП-4, коли потрапили під обстріл. Вибуховою хвилею “Механіка”, який у той момент знаходився у кабіні один, викинуло з машини. Потім офіцери удвох відповзли у найближчий бліндаж, де перечекали обстріл. А потім все ж повернулися до КрАЗа!

– А що було робити? – каже підполковник Мартинюк. – Це ж була наша крайня машина, єдина надія, щоб і боєприпаси підвезти на позицію, і, якщо знадобиться, поранених евакуювати.

У бункері офіцери вручну приварили на вантажівку майже три



тонни аеродромних плит, що дозволило захистити кабіну, двигун та вантажну платформу автомобіля. Ще неодноразово він використовувався після цього для перевезення особового складу і вантажів, на ньому воїни загону виїжджали прокладати шлях своїй заміні, четвертій ротації, за допомогою цього КрАЗа згодом вони витягали з території частини розбиту техніку та барикадували нею під’їзні шляхи й підступи до позиції збоку донецької об’їзної дороги. Потім ця машина, яка отримала, як і її ремонтник, “позивний” “Механік”, була виведена до Дніпропетровська, але згодом знову повернулася до зони АТО.

Танк Т-64Б, за ремонт якого офіцери взялися після автомобільної техніки, зайняв два тижні часу. І все – у 20-градусні морози! В основному ремонт стосувався пускових систем двигуна, і за два тижні кулібіни впоралися з цим!

А ось тоді повстала перед офіцерами ще одна проблема. Ну, скажімо, як механік-водій, хоч ніколи й не сидів за важелями танка, “Механік” впорається. Так само вони були впевнені й у тому, що розбереться із роботою командира танка “Жора”, за плечима якого були на той час багаторічна служба на командних посадах спочатку у 25-й зенітній ракетній бригаді, згодом – в 11-му зенітному ракетному полку, на посаді заступника командира дивізіону з озброєння, пізніше – начальника служби ракетно-артилерійського озброєння частини, брав участь у бойових пусках ракет на полігоні Чауда – словом, у його компетентності питань не було. Але – ось хто буде навідником у їхньому екіпажі? Адже ні з механізмом заряджання, ні з органами управління вогнем танка вони досі не стикалися...

Для вирішення цього питання офіцери поїхали до Авдіївки, де на блокпості несли службу танкісти з 93-ї окремої механізованої бригади. Там вони поспілкувалися з капітаном із числа мобілізованих, який і допоміг вирішити цю проблему.

На жаль, коли згадують про цей танковий екіпаж із числа офіцерів Повітряних Сил, про капітана-танкіста забувають, а він заслуговує на окрему розповідь. У цьому переконаний підполковник Сергій Мартинюк. Отже – капітан-танкіст, мобілізований минулого року офіцер запасу Василь Заїка. Ще за радянських часів він закінчив Челябінське вище танкове командне училище й проходив службу у рембаті, що дислокувався у буковинському місті Сторожинець. Коли ж у 1998 році ця частина скорочувалася, місця у лавах Збройних Силах України не знайшлося. І ось через 16 років капітан Заїка був призваний за мобілізацією та потрапив на війну.

Почувши про проблему “синіх кашкетів”, танкіст погодився поїхати з ними на передову (а для блокпоста в майже тиловій Авдіївці позиція “Зеніт” була справжнім “передком”) годинки на дві, аби на практиці все показати-розказати й навчити азів ведення вогню з озброєння танка. Та дві години перетворилися на два тижні боїв. Адже Василь зрозумів, що без досвіду екіпаж – нехай і офіцерський, але – недосвідчений та й, до того ж, – із двох осіб – проти навчених російських екіпажів якщо й вистоїть, то – нелегко йому доведеться… Командир зведеного загону узгодив питання із командуванням 93-ї бригади, і танкіст був тимчасово відряджений у його розпорядження.

Найзапеклішим для танкового екіпажу був день 15 січня. Того дня командир загону отримав інформацію про те, що готується штурм нового термінала Донецького аеропорту, для чого в районі військової частини у торці аеродрому накопичується особовий склад і бойова техніка терористів. Командир прийняв рішення вдарити на упередження й поставив відповідне бойове завдання танковому екіпажу. Екіпаж у складі “Жори”, “Механіка” та Васі, командира третього взводу першої роти окремого танкового батальйону 93-ї бригади (саме так, а не за позивним, усі знали капітана Заїку) вийшов на позицію та відпрацював бойове завдання. Принаймні, так сухо й без подробиць розповів про той бій “Механік”.

Відпрацював настільки якісно, що після цього бою командування прийняло рішення про підсилення зведеного загону ще декількома танками! А завдяки тому, що було зірвано прорив сепаратистів, захисники аеропорту ще протягом трьох днів мали змогу оборонятися й виводити поранених!

Решта днів “танкової війни” цього зведеного офіцерського екіпажу пройшли у боях місцевого значення – танк приховано виходив на позицію, аби, як це сьогодні називається у зоні проведення АТО, “покошмарити сепарів” та повертався в укриття. Чим якнайкраще виправдовував своє “ім’я”, до речі. Коли танк на початку січня було відремонтовано й постало питання, яке ж йому давати ім’я, “Жора” запропонував назвати танк “Сірком”:

– А що? Як у старому доброму мультику про старого пса: вийшов – погавкав – і назад, до буди!

Після ротації “Механік” та “Жора” повернулися до своїх військових колективів, стали підполковником та полковником, а Василь Заїка невдовзі був демобілізований, знову ставши капітаном запасу, як і 17 років тому. Більше того, всією душею він хоче залишитися в лавах Збройних Сил України, а у Барському об’єднаному міському військовому комісаріаті, як розповідають офіцери, йому ніяк не можуть знайти посаду!

– А офіцер насправді бойовий! – говорить підполковник Мартинюк. – І те, як воював наш екіпаж, багато в чому залежало саме від нього. Саме завдяки йому ми вижили у цьому шматі заліза понад 30-річної давності…

Сьогодні підполковник Сергій Мартинюк продовжує службу в логістиці Командування Повітряних Сил. Телефоном спілкується з бойовими побратимами, дуже сподівається на те, що капітану запасу Василю Заїці знову поталанить стати до строю – без додатку “в запасі”. А ще він, як батько, зізнається, наскільки йому було приємно чути від знайомих офіцерів 5-ї ротації зведеного загону, яких він зустрічав, слова: “Спасибі тобі за сина!”. Мабуть, для батька більшої нагороди й немає!..

Олексій Тригуб.
“Крила України”.





"Літати треба із задоволенням"

Цей вираз, один з найулюбленіших керівника польотів аеродрому "Гідропорт" (аероклуб "Одеса") колишнього військового льотчика Володимира Кутбєєва, став неформальним девізом одеських авіалюбителів, які збираються на цьому летовищі поблизу Чорного моря.

Дійсно, більшість з них і приїжджають на аеродром заради того, аби відчути радість польоту, отримати заряд позитиву. Своєю любов'ю до неба та польотів вони готові щедро ділитися з усім людством. Тут бажаючих і на літаку в небо піднімуть, і на повітряній кулі покатають, і з парашутом скинуть, і взагалі на найвищому рівні організують всі пов'язані з малою авіацією заходи, які душа попросить. Фестивалі авіації тут проходять такі, що численні гості ахають від захоплення. А враховуючи те, що одесити – народ особливо активний і завзятий, крилатим членам аероклубу "Одеса" час від часу стає тісно в рамках свого регіону. "Ударимо авіаперельотом по пропаганді авіації та мотивації до льотної діяльності!" – вирішив один зі "старожилів" клубу Вадим Громов і прилетів у гості до курсантів Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету на своєму приватному літаку "Аквела".

Якщо звернутися до історії, то можна пригадати іншого відважного одесита – Павла Кузнецова, який у вересні 1905 року на власному аероплані "Блеріо XI" першим пролетів в небі Єлисаветграда (тогочасна назва Кіровограда) на запрошення міської думи, щоб здивувати і порадувати єлисаветградців. Той історичний політ відкрив славну історію кіровоградської авіації. І ось, рівно через 105 років, інший корінний житель південної Пальміри прибув до міста із не менш цікавою місією.

З ініціативи Вадима Громова серед першокурсників-пілотів КЛА НАУ була проведена вікторина на знання історії та сьогодення української авіації, призовим фондом якої стали ознайомчі польоти на літаку "Аквела".

Серед завдань конкурсу було і написання міні-есе на тему "Чому я вибрав для себе професію пілота і як бачу себе в авіації". Варто відзначити, що творчий процес першокурсникам дався легше, ніж пошук відповідей на конкретні запитання. Тим не менш, переможці були визначені серед тих, хто показав більше знань з авіаційної тематики, ніж інші. Хочеться процитувати одкровення тих майбутніх пілотів, які за підсумками вікторини опинилися на вершині рейтингу.

Михайло Новак: "Можна сказати, що в небо і авіацію я був закоханий з самого початку свого життя. Мої батьки працюють у цій сфері, і тому літати мені доводилося досить часто. Років у десять я вже зрозумів, що хочу бути льотчиком цивільної авіації. І вже в тому віці усвідомлював, який складний шлях мені належить пройти. Я готовий до труднощів, бо авіація – це один з основних для мене компонентів щастя".

Євгенія Білоногова: "Із самого дитинства ми не маємо кордонів у своїх мріях, не боїмося ставити найсміливіші цілі на майбутнє. Проте з віком привчаємося вганяти себе і свої бажання в рамки. Напевно, людьми керує страх: ми боїмося бідності, уникаємо відповідальності. Я вибрала для себе льотну роботу, бо не хочу обмежуватися рамками страху, а волію долати труднощі та обмеження".

Анатолій Євсєєв: "Майбутнє не так далеко, як нам здається. У дитинстві кожен хоче кимось стати. Ця мрія не була корисливою: ти просто хотів бути носієм певної професії, незалежно від її привілеїв чи недоліків. У ранньому дитинстві я хотів бути космонавтом. Звичайно, за період дорослішання я змінив не одну таку мрію. Все-таки, коли настав час обирати ВНЗ для вступу, мрія дитинства проявилася. Я вибрав для себе професію пілота. Так, поки це тільки мрія, але я докладу всіх зусиль, щоб її реалізувати, незважаючи на те, що шансів мало. Зараз, у зв'язку зі складною ситуацією в країні, на перший погляд здається, що авіація України вмирає. Але поки у мене і таких, як я, є високі мрії, ми повинні зробити все, щоб підняти нашу авіацію і досягти в ній успіхів. Хоча я із простої сім'ї і не маю впливових родичів або знайомих в авіації, впевнений, що зможу стати пілотом і допомогти українській авіації в її розвитку".

І ще одна анкета опинилася в числі призерів, хоча есе – найкоротше. Автор заповнював її друкованими літерами лівою рукою (права – в гіпсі), при цьому на велику частину питань дав правильні та коректні відповіді. Проявлена воля до перемоги стала додатковим аргументом на користь Володимира Попова. "З раннього дитинства мене вабило небо. І ця пристрасть передалася мені від батька, а йому – від діда. Вони теж намагалися пробитися в льотчики, але безуспішно. Поки пощастило тільки мені!" – написав юнак.

Вищеназвані курсанти пролетіли над Кіровоградом з Вадимом Громовим на його "Аквелі". Вийшло все майже як в пісеньці, знайомій з дитинства: "Прилетит вдруг волшебник в "расписном самолёте" и бесплатно покажет кино"…

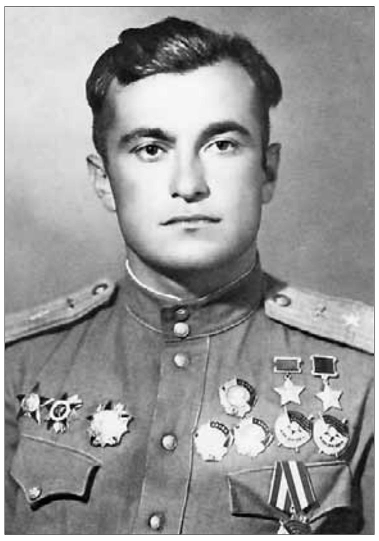
У решти першокурсників була можливість ознайомитися з одним із сучасних європейських літаків та сфотографуватися на його фоні.

Участь у зустрічі одеського гостя взяв і начальник Кіровоградської льотної академії НАУ Сергій Неділько. Він високо оцінив ініціативу Вадима Громова і запросив одеський аероклуб та його пілотів до подальшої взаємодії.

Вадим Громов звернувся до всіх першокурсників зі словами поваги за зроблений ними вибір професії та висловив сподівання на те, що авіація України знайде можливість розвиватися і всі сьогоднішні курсанти матимуть свої крила, знайшовши своє місце у такій чудовій і привабливій сфері діяльності, як льотна. Свою безкорисливу ініціативу пояснив тим, що завжди прагне за покликом серця допомагати іншим людям. Розуміючи, як складно сучасним хлопцям і дівчатам пробиватися до крилатої професії, вирішив зробити свій внесок у формування та підтримання мотивації до польотів. Упевнений в тому, що майбутнє української авіації належить якраз їм – закоханим у небо, тим, що мріють літати. "Якщо сьогодні я допоміг чудовим молодим людям стати хоч на крок ближчими до високих мрій – значить, цей день прожитий недарма", – підсумував Вадим Олександрович наприкінці зустрічі з курсантами льотної академії.

Взявши зворотний курс на рідну Одесу, Вадим Громов залишив на кіровоградській землі безліч позитивних емоцій і добрих спогадів та відчуття польоту в переможців вікторини (для деяких – першого). А головне, що відбилося назавжди у пам'яті та душах молодих людей, – це впевненість у тому, що будь-які чудеса неодмінно стануться, якщо в них щиро вірити, що світ не без добрих людей і що польоти з віртуальних обов'язково стануть реальністю для того, хто цього дійсно хоче всім серцем.

Ольга Кушнір.



Ювілей славетного аса

25 жовтня в Україні відзначили 95-річчя від дня народження видатного сина кримськотатарського народу, славетного радянського льотчика-випробувача Амет-Хана Султана – двічі Героя Радянського Союзу, який у роки Другої світової війни здійснив 603 бойових вильоти, збив особисто 30 і в складі групи 19 літаків люфтваффе, а за час льотної роботи освоїв близько 100 типів літальних апаратів.

У день ювілею Героя в київському парку Вічної слави лідер кримськотатарського народу Мустафа Джемілєв і глава Меджлісу кримськотатарського народу Рефат Чубаров поклали квіти до пам'ятника славетному земляку.

– Амет-Хан Султан був мужнім на фронті і був мужнім після Другої світової війни, коли виселили кримськотатарський народ, – зауважив народний депутат України Рефат Чубаров. – Його хотіли купити, вимагали, щоб він змінив національність. Але він твердо сказав, що буде зі своїм народом назавжди. Амет-Хан Султан був одним з учасників кримськотатарського руху. Він підписував петиції, їздив до влади з кримськотатарської делегацією і вимагав повернення свого народу на батьківщину. І саме за це його поважають кримські татари.



Відзначили ювілей видатного аса і у Кіровоградській льотній академії. Курсанти та працівники, зібравшись у сквері навчального закладу, напроти меморіальної дошки з барельєфом двічі Героя Радянського Союзу Амет-Хана Султана, згадали його славний життєвий шлях, який став зразком для багатьох поколінь авіаторів, орієнтиром для всіх курсантів Кіровоградської льотної академії НАУ, зазначалося під час урочистого зібрання.

Вшанували пам'ять славетного земляка й на території тимчасово окупованого Криму. Зокрема, на фасаді школи №1 його рідного міста Алупка було відкрито меморіальну дошку, а самій школі було присвоєно ім'я Героя. На урочистості до Алупки прибули представники окупаційної адміністрації Криму, а також колишні радянські та російські льотчики-випробувачі. Не обійшлося без традиційних для Росії та окупованого Криму представників "партії влади" – "єдиноросів".

– Вшанувати пам'ять Амет-Хана Султана сьогодні прийшли люди різних національностей, у цьому і є наша єдність і наша сила, – сказав під час заходу один із представників провладної кремлівської партії, фейковий віце-прем'єр незаконного адміністративного утворення під назвою "Республіка Крим" Руслан Бальбек. – Ми згадуємо легендарного сина Криму, героя всього російського(!) народу…



Особливо цинічно останні слова прозвучали на фоні утисків кримських татар окупаційною російською владою, зникнення людей, а також непоодиноких актів вандалізму та ксенофобії, що мали місце на окупованому півострові, починаючи з кінця лютого 2014 року…

А завершилися заходи із вшанування пам'яті Амет-Хана Султана в окупованому Криму міні-турніром із футболу серед п'яти команд регіону – "Форос", "Зірка", "Кореїз-1", "Кореїз-2" та "Аврора". Приємно відзначити, що перемогу здобула команда з українською назвою, яку навіть російські ЗМІ не наважуються подавати у російській транскрипції інакше, як "Зирка" – алупкінська "Зірка"!

Олексій Тригуб.
"Крила України".

Брати Пашиніни – актор та офіцер



Відомий український та російський актор кіно й театру Анатолій Пашинін хоча й часто грав російських правоохоронців та військових, проте є справжнім патріотом України. Був на Майдані, а нині волонтером постійно їздить на фронт, морально підтримує поранених. Проводжав до зони проведення антитерористичної операції Анатолій і одну з ротацій зведеного загону Повітряних Сил "Дика качка", до складу якого увійшов його... рідний брат! Про це розповів його старший брат – начальник штабу одного з зенітних ракетних дивізіонів Кам'янко-Бузького полку Повітряного командування "Захід" Костянтин Пашинін.



Костянтин старший за Анатолія на сім років. За характером вони різні – старший більш спокійний, виважений, а молодший – емоційний, запальний, але з дитинства вони – нерозлийвода.

– Наші батьки теж військові, – розповідає офіцер. – За їхнім прикладом я після школи вступив до військового училища у Дніпропетровську – вчитися на офіцера-ракетника. А ось Толя – до Запорізького індустріального інституту. Вчився разом із Арсеном Мірзояном – відомим нині співаком та волонтером. Серйозно займався боксом, карате, навіть пояси виборов! Я теж спортсмен із дитинства, ми з братом були спаринг-партнерами. А ще Толя знає декілька слов'янських мов.

Після закінчення військового училища Костянтин поїхав військовими гарнізонами. А Анатолій вступив до Щепкінського театрального училища у Москві. Як пояснив на вступних іспитах: "Шукав слави!" Й добився її! У Анатолія – фільми, у Костянтина – служба, інколи роками не бачились. Але усі фільми та вистави за участю Толі сім'я Пашиніних завжди дивилась з гордістю!

– Знаковою для Анатолія стала роль російського офіцера-десантника у пропагандистському серіалі про війну в Чечні "Грозові ворота". Яке його та ваше ставлення до фільму зараз?

– Усім нам дуже сподобався цей фільм. Анатолій зіграв дуже проникливо та щиро. Гени родини військових дались взнаки. Але вже згодом ми змінили своє ставлення до війни у Чечні – зрозуміли, що чеченці воювали за свою Батьківщину, а росіяни вели там каральну операцію задля встановлення імперії. Особисто я змінив своє ставлення до Росії після її агресії проти Грузії. Відверто казав колегам по службі, що наступною буде Україна. Та й Толя розумів усю сутність путінського режиму. Відверто казав, що ненавидить Путіна, його "гебешну банду" при владі. Усе на свої місця розставили Євромайдан та агресія проти нашої держави! Тоді Толя категорично відмовився зніматись у Росії, став волонтером, активно допомагав армії та завжди висловлював свою громадянську позицію.

– Як брати Пашиніни зустрілись перед фронтом?

– Самі розумієте, що ми не мали часу зустрітись та переговорити. У мене посилений режим несення служби, Толя їздив то до прикордонників, то до "Азова", навіть у Донецькому аеропорту з "кіборгами", зокрема Євгеном "Маршалом" зустрівся. А ми з батьками переживали! Я півтора року писав рапорти із проханням відправити мене до зони АТО і врешті добився свого! Я мав прибути до міста Василькова, де формувався наш загін, на чергову ротацію перед відправкою у зону АТО. Туди приїхав і Толя. Врешті брати знову зустрілись! Але – ненадовго…

– Це був, напевно, один із найщасливіших моментів у Вашому житті останнього часу?

– Звісно. У нашому зведеному загоні усі – добровольці, від юних контрактників до 50-річних полковників. Вінниця, Київ, Харків, Львів – хлопці звідусіль. Коли Толя приїхав до Василькова, усе місто підняв на вуха! А в частині був аншлаг! Я ж нікому не казав, що Толик – мій рідний брат. Мабуть, він стільки автографів ще не роздавав за все життя! Візит брата став щасливим для хлопців нашої ротації. Від рядового до полковника, усі ми стояли на позиціях із автоматами. Але жоден із нас за час служби в АТО не загинув, хоча були поранені. Були обстріли, російський танк хлопці спалили... Але янгол-охоронець оберігав! На жаль, в житті усе не так, як в "Грозових воротах". Толя це теж розумів! Дуже велика подяка Анатолію та всім волонтерам. Без їхньої допомоги нам було б дуже сутужно...

– Чи є у творчих планах Анатолія спроба екранізувати події на Донбасі за прикладом Олексія Горбунова, який знявся в одній із головних ролей вітчизняного телесеріалу "Гвардія"?

– Толя поки що мені та батькам за це нічого не казав. Але, думаю, якісь творчі плани є. Тож, може, побачимо їх втілення! Та найдорожчою пам'яткою у мене та усіх наших хлопців є і буде велика спільна фотографія з Анатолієм!

Спілкувався Анатолій Мельник.
м.Вінниця.

Вінничани пам'ятають свого героїчного земляка



23 жовтня виповнилося 100 років від дня народження одного з мужніх та відважних льотчиків Другої світової війни, Героя Радянського Союзу Петра Матієнка – вінничанина, бойовий шлях якого розпочався у перший день війни, а обірвався через три з половиною роки, коли 28-річний майор Матієнко вже командував полком...



У день столітнього ювілею відважного льотчика на його батьківщині, у Вінниці, вшанували пам'ять Героя у філії Національного військово-історичного музею України – музею Повітряних Сил Збройних Сил України. Керівництво установи запросило на захід школярів – земляків Героя, учнів сьомих класів Вінницько-хутірської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів на чолі з вчителями, аби розповісти їм про життя та звитяжний подвиг мужнього льотчика, показати його погруддя на Алеї Героїв, а заодно – й чималу експозицію музею, у якій – десятки типів літальних апаратів, ракет, авіаційних бомб, ракетних, зенітних ракетних комплексів, зенітних гармат та озброєння радіотехнічних військ.

Завітали цього жовтневого дня до клубу окремої бази забезпечення Командування Повітряних Сил, де, власне, й відбувся своєрідний Урок Мужності для семикласників, і їхні старші односельці – племінниця Героя Тетяна Хижун, голова Ради ветеранів села Вінницькі Хутори Юрій Жупанік та завідувачка сільської бібліотеки Тетяна Савчук, які долучилися до розповідей директора музею працівника Збройних Сил України Володимира Дернового про героїчного хуторянина.

З яскравої розповіді директора музею, що супроводжувалася слайдами, підготовленими офіцером однієї з бригад тактичної авіації майором Сергієм Ничипорчуком, діти дізналися про юність та бойову діяльність свого земляка.

Після школи-семирічки Петро Матієнко навчався у Вінницькому педагогічному інституті. А в 1938 році був призваний до Червоної армії та став курсантом Одеської військової школи льотчиків, яку закінчив того ж року. Війну молодий льотчик-винищувач зустрів у Новограді-Волинському. Літав на І-153 та І-16, ведучи запеклі бої з обороною кордону. Потім – важкі повітряні бої під час відступу. Чисельні штурмовки наземних військ. Оборона Криму й важке поранення під час розвідки-полювання на легендарну німецьку супергармату "Дора". Бої на Північному Кавказі. Потім – звільнення України, в тому числі – й рідної Вінниччини. І – стрімкий поступ на Захід.

До вересня 1943 року штурман 270-го винищувального авіаційного полку 203-ї винищувальної авіаційної дивізії 5-ї Повітряної армії Степного фронту майор Петро Матієнко виконав 259 бойових вильотів, під час яких у сорок одному повітряному бою збив 13 особисто та один літак противника у складі групи. На той час груди відважного льотчика вже прикрашали два ордени Бойового Червоного Прапора та орден Вітчизняної війни І-го ступеня, а тоді до них додалася й ще одна вагома нагорода – орден Олександра Невського. Воював відважний сокіл тоді на іменному літаку, який йому подарували земляки – вінницькі селяни.

З 8 грудня 1943 року майор Петро Матієнко командував 516-им винищувальним авіаполком. А невдовзі Указом Президії Верховної Ради СРСР від 4 лютого 1944 року за взірцеве виконання бойових завдань на фронті боротьби з німецько-фашистськими загарбниками та проявлені при цьому мужність та героїзм майору Матієнку Петру Андрійовичу було присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна та медалі "Золота Зірка".

Та дожити до Перемоги відважному соколу не судилося: 15 жовтня 1944 року, не доживши трохи більше тижня до свого 29-річчя, Герой загинув в авіаційній катастрофі над польським містом Мелець. У тому ж місті він був і похований.

На момент загибелі у Героя Радянського Союзу майора Петра Матієнка на рахунку було 24 збитих ворожих літаки особисто та один – у групі.

Ім'ям відважного льотчика названа одна з вулиць у його рідному селі. Також у Вінницьких Хуторах встановлено меморіальну дошку Героєві, а у музеї Повітряних Сил – погруддя на Алеї Героїв.

Олексій Тригуб.
"Крила України".

31 жовтня виповнюється 10 років із дня створення на території Командування ПС ЗС України Військово-історичного музею Повітряних Сил Збройних Сил України – установи, у якій можна зібрати військовослужбовців та гостей з метою відзначення подібних ювілейних дат, а у ширкому сенсі – проводити будь-які заходи військово-патріотичного, історичного та культурного спрямування. Сьогодні це – філія Національного військово-історичного музею України – музей Повітряних Сил, велика експозиція авіаційної техніки, техніки ракетних, зенітних ракетних військ, озброєння та боєприпасів, а також оглядова зала у приміщенні музею. За 10 років музей відвідало понад 100 тисяч відвідувачів.

МІЛІТАРИЗМ ПО-РОСІЙСЬКИ

Бюджетні метаморфози

Працівники російської корпорації "Тактичне ракетне озброєння", що у підмосковному Корольові, перейшли на тризмінний робочий день. Приводом стала зростаюча потреба у ракетному озброєнні через операцію в Сирії. Про це повідомляє журнал "Коммерсант-Власть" із посиланням на джерела в оборонно-промисловому комплексі.

Також для доставки вантажів у Тартус ВМФ Росії в екстреному порядку придбав у турецьких судновласників вісім транспортних кораблів, адже великі десантні кораблі не справляються із перевезенням озброєнь та вантажів для забезпечення життєдіяльності російського контингенту у Сирії. Придбані кораблі вже прийняті до складу російського флоту як допоміжні судна.

Такі кроки створюють додаткове навантаження на російський бюджет та економіку, незважаючи на і без того не просту економічну ситуацію в країні. Це підтверджує й британська газета "Файненшл таймс", дослідження якої грунтується на власних розрахунках, а також даних інформаційно-аналітичного центру IHS Jane's. За даними газети, щоденна витрата на воєнну кампанію у Сирії може коштувати російським платникам податків від двох до чотирьох мільйонів доларів.

Попри це, як стверджують дослідники, витрати РФ на операцію в Сирії є незначними в порівнянні з її загальними витратами на оборону і можуть складати лише три відсотки від загальних видатків на оборону.

Лише за останні кілька місяців Росія була вимушена скоротити видатки або взагалі припинити фінансування низки програм та проектів у поточному та наступному роках. Серед таких - будівництво керченського мосту (на 5,5 млрд рублів) та, власне, фінансування окупованого Криму (у чотири рази), програму утилізації хімічної зброї (на 1,5 млрд рублів), видатки на освіту та медицину (на 33,3 млрд рублів), а також на програму забезпечення життєдіяльності інвалідів (на 97 відсотків). Поряд із цим, видатки на оборону у наступному році зростуть на 25,5 млрд руб, який становитиме 19,6% від усього бюджету РФ. Поряд із такими колосальними перетвореннями у сфері бюджетних видатків, в Кремлі продовжують наполягати на тому, що ціна операції в Сирії не виходить за рамки звичайного бюджету Міністерства оборони і не стане тягарем для бюджету країни.



США заблокували продаж Т-50 Узбекистану

Як повідомляє південнокорейська газета "The Korean Times", уряд США не дав південнокорейській стороні дозволу на поставку Узбекистану 12 реактианих навчально-бойових літаків Т-50.

Попередня домовленість про придбання Узбекистаном 12 південнокорейських навчально-бойових літаків Т-50 вартістю близько 400 млн дол. була досягнута у квітні нинішнього року під час переговорів міністрів оборони країн. Тоді ж сторони підписали відповідний меморандум про взаєморозуміння. Вже через місяць питання про постачання Узбекистану літаків Т-50 обговорювалося країнами на найвищому рівні.

Південнокорейські військові джерела, коментуючи рішення США відмовити у видачі дозволу на продаж Т-50 Узбекистану, заявили, що це пов'язано передусім із членством Ташкента в Шанхайській організації співробітництва та тісними зв'язками Узбекистану з Росією. Через це США побоюються, що експорт Т-50 в Узбекистан може призвести до витоку технологій до Росії і супутні йому дипломатичні проблеми між країнами.

Незважаючи на позицію США, агентство закупівель міністерства оборони Південної Кореї, що відповідає також за експорт озброєнь, яке прагне продовжувати контакти з Узбекистаном з питання про можливий продаж Т-50, нарощуватиме свої зусилля, аби переконати Вашингтон схвалити операцію.

Літак Т-50 Golden Eagle був розроблений південнокорейським об'єднанням Korean Aerospace Industries (KAI) спільно з американською корпорацією Lockheed Martin і у всіх своїх варіантах містить значну кількість систем американського виробництва, включаючи двигун General Electric F404-102. Тому будь-який експорт літаків Т-50 вимагає схвалення з боку уряду США.

В останні кілька років KAI домоглася істотних успіхів в експорті літаків сімейства Т-50, реалізувавши їх Індонезії (отримала 16 літаків в 2013-2014 роках), Іраку (законтрактовано 24 літаки, поставки повинні бути розпочаті навесні 2016 року), Філіппінам (12 літаків з початком поставок в кінці 2015 року) і Таїланду (законтрактовано чотири літаки з поставкою в 2017-2018 роках).

ПЕРЕОЗБРОЄННЯ

У Фінляндії стартувала програма НХ

ВПС Фінляндії отримали дозвіл від уряду на початок програми відбору нового винищувача в рамках програми НХ. Про це повідомляє janes.com.



Як очікується, конкурентами для заміни існуючих бойових літаків Boeing F/A-18C Hornet можуть виступити такі винищувачі, як Boeing F/A-18E/F Super Hornet, Dassault Rafale, Eurofighter Typhoon, Lockheed Martin F-35 Lightning II Joint Strike Fighter і Saab JAS-39 Gripen.

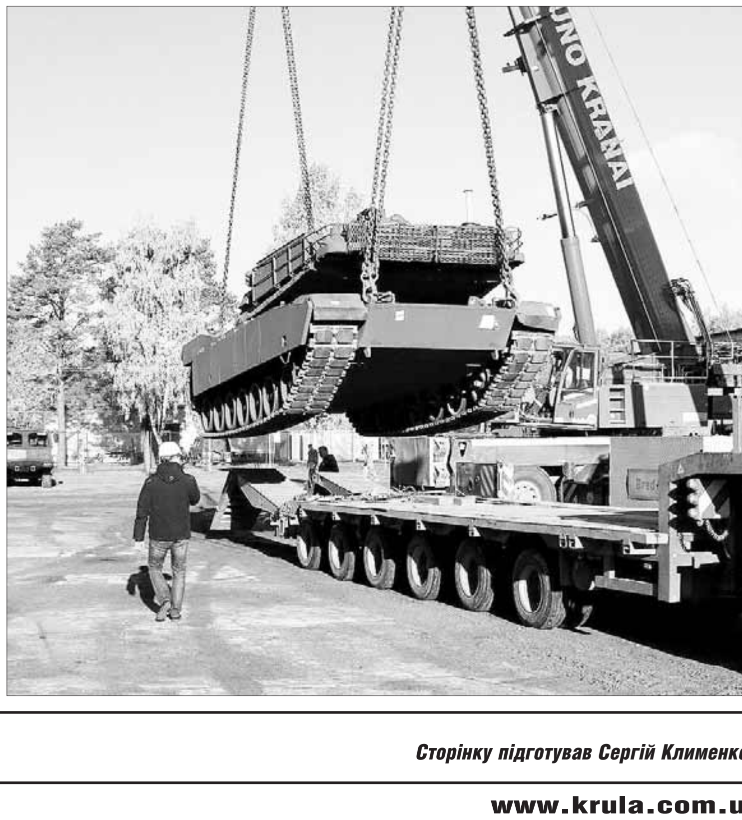
Повідомляється, що до кінця 2020-х років закінчиться термін експлуатаційної придатності "Хорнетів". Виведення їх із бойового складу може початися з 2025 року. Контракт на закупівлю нових винищувачів планується підписати в 2021 році, перша стройова ескадрилья повинна бути сформована в 2025 році. Самі ж поставки мають завершитися близько 2030 року.

НАВЧАННЯ

Abrams – вже на литовському полігоні

Наприкінці минулого тижня на полігон Збройних сил Литви в Рукла були доставлені перші танки США M1A2 Abrams, які братимуть участь у спільних литовсько-американських навчаннях. Передислокація техніки проводиться в рамках ротації підрозділів СВ армії США.

230 американських військових прибули до Литви тижнем раніше. Разом із ротацією до країни прибули і підрозділи підтримки, що займаються логістикою американських військових. Цього тижня планується доставка до країни близько 60 транспортних засобів, включаючи 13 бойових машин піхоти Bradley. Ця техніка також буде дислокуватися у Руклі. Нагадаємо, що у Балтійських країнах та Польщі загалом перебувають по роті американських військових. Власне, самі Абрамси братимуть участь у спільних навчаннях у Литві вже вдруге.



ТЕСТИ

Китай випробував дирижабль воєнного призначення

У Китаї провели перший 24-годинний випробувальний політ дирижабля Yuanmeng. Він має довжину 75 метрів і висоту 22 метри. В рамках тестів Yuanmeng піднявся на висоту 20 кілометрів для перевірки системи управління та роботи двигунів.

Варто зазначити, що для приводу роторів двигунів у конструкції новинки застосовані технології використання сонячної енергії. Верхня частина дирижабля суцільно вкрита сонячними батареями, що генерують додаткову енергію. Це, у свою чергу, дозволяє збільшити корисне навантаження і забезпечує автономність на шість місяців польоту.

Yuanmeng несе 5-7 тонн корисного навантаження. Передусім - це системи зв'язку та обладнання для ведення оптичної та радіотехнічної розвідки, що дозволяють використовувати дирижабль як опорну базу для китайських військових літаків і безпілотних літальних апаратів у разі початку великомасштабних військових дій і втрати супутникового зв'язку і розвідки. Китайські розробники запевняють, що дирижаблі ідеально підходять для тривалих польотів у діапазоні висот від 20 до 100 км над рівнем моря. Це дозволяє тримати під контролем територію понад сто тисяч квадратних миль, а також скоротити час реакції на виявлення і знищення таких загроз, як крилаті ракети і БПЛА.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

СИМПОЗІУМ

Космічний агромоніторинг “Information Needs in Crop Monitoring”

У Києві відбувся міжнародний симпозіум з питань супутникового агромоніторингу, метою якого є визначення інформаційних потреб України щодо моніторингу посівів.

Захід пройшов під егідою Єврокомісії. Організатори та спонсори симпозіуму – Об’єднаний дослідницький центр Єврокомісії JRC EC та комітет ООН з мирного використання космосу UNOSA. Симпозіум відбувся за підтримки Європейської програми спостереження Землі Copernicus та програми комітету GEO глобального агромоніторингу GEOGLAM.

За задумом організаторів, семінар повинен стати майданчиком для зустрічі офіційних представників органів державної влади України з міжнародними та вітчизняними експертами в сфері супутникового агромоніторингу для визначення першочергових потреб, доступних технічних рішень та можливих джерел фінансування.

З боку Європейських учасників у симпозіумі брали участь представники Єврокомісії в Україні, Об’єднаного дослідницького центру Єврокомісії JRC EC, комітету ООН з мирного використання космосу UNOOSA, Європейського космічного агентства, програми GEOGLAM, експерти в сфері супутникового моніторингу країн східного партнерства.

Від України в симпозіумі були задіяні представники всіх зацікавлених міністерств та установ: Державного космічного агентства України, Міністерства аграрної політики та продовольства України, Ради національної безпеки і оборони України, Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру, Національного центру управління та випробувань космічних засобів, Українського гідрометеорологічного центру, Державної установи “Інститут охорони грунтів України”, українських центрів Світової системи даних, інститутів Національної академії наук України та Національної академії аграрних наук України, провідних навчальних закладів тощо.

Симпозіум сприятиме поглибленню наукового співробітництва України та Євросоюзу в сфері супутникового моніторингу, визначить можливі джерела фінансування спільних проектів, а також дасть поштовх для практичного впровадження супутникових технологій в органах державної влади України.

Окрім іншого, впровадження зазначених технологій дасть змогу організувати надання державою цільових субсидій та пільгових кредитів у агросекторі, забезпечить контроль за їх використанням і сприятиме розвитку ринку агрострахування.

НА МАРС!

Вибрано місце посадки марсохода Pasteur місії ExoMars

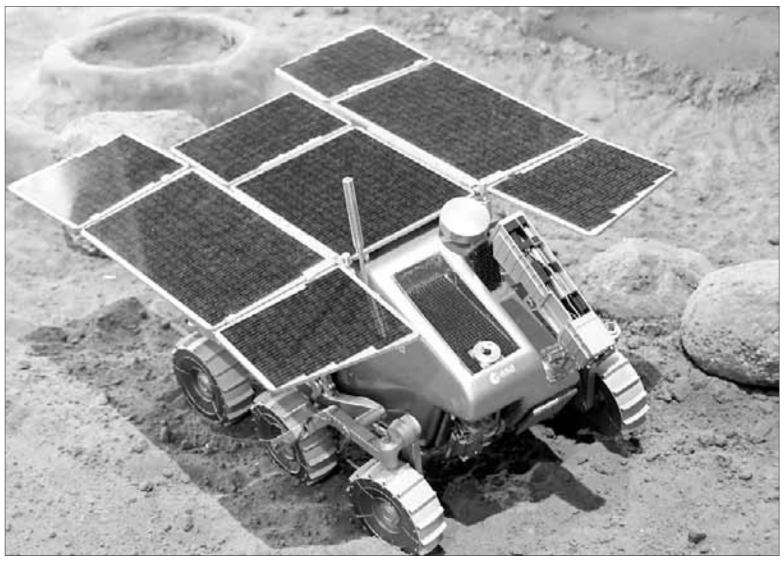
Міжнародна група вчених рекомендувала марсіанську рівнину Оксія як пріоритетне місце посадки апаратів місії ExoMars, які плануються до запуску в 2018 році.

Чотири можливих регіони посадки місії ExoMars розглядали фахівці з різних країн у ході дводенного семінару, що відбувся 20-21 жовтня в Європейському центрі космічних технологій ЄКА (ESTEC, Нідерланди).

Рівнина Оксія, як і три інших можливих райони посадки, розташована поблизу екватора в північній півкулі Марса, на схід від рівнини Хріза, біля кордону високогірних регіонів і низовин. За наявними даними, тут не дуже багато великих ударних кратерів, але досить багато сухих русел, які зливаються в більші у напрямку до дещо нижчої рівнини Хріза.

Район посадки являє собою еліпс розміром 104х19 кілометрів, який знаходиться всередині неглибокого кратера. Тут на поверхню виходять філосилікати (глинисті породи), збагачені залізом і магнієм. Над філосилікатами знаходиться шар темної речовини, можливо, вулканічного походження, яка піддавалася ерозії впродовж лише останніх 100 мільйонів років. За наявними даними, нижній шар не зазнавав змін, пов’язаних з температурним режимом або метаморфізмом.

Усередині еліпса посадки не має істотних височин і дуже мало деталей рельєфу, які можуть становити небезпеку при посадці. Пилові умови також досить сприятливі, як і прогноз щодо сили вітру в 2019 році, коли планується посадка марсохода.



Друга частина спільної європейської місії ExoMars припускає доставку на поверхню планети автономного марсохода за допомогою спеціальної посадкової платформи. Головне завдання марсохода Pasteur – пошук ознак можливого життя на Марсі і дослідження планети з точки зору того, наскільки вона могла бути придатною для зародження живих організмів. Для цього передбачається пробурити грунт Марса і взяти його зразки з глибини близько 2 метрів.

Набір апаратури на платформі ExoMars складається з 11 інструментів і комплексу телекамер загальною масою близько 45 кілограмів. Головні завдання – довготривалий моніторинг клімату і атмосфери, вивчення розподілу води у верхньому шарі грунту, дослідження летючих сполук в атмосфері і поверхні, моніторинг радіаційної обстановки та геофізичні дослідження внутрішньої будови Марса.Крім цього, на борту марсохода Pasteur працюватимуть інфрачервоний спектрометр ICEM і нейтронний детектор адронного РМ.

НАРАДА

Космічне агентство України продовжуватиме співпрацю з СНД

Україна продовжить співпрацю з країнами СНД у космічній сфері. Про це заявив 22 жовтня в Мінську голова українського Державного космічного агентства Любомир Сабадош.

У Мінську 22-23 жовтня пройшла нарада представників органів виконавчої влади держав СНД з питань співробітництва в космічній сфері.

“У космічній сфері ми всі вийшли з колишнього Радянського Союзу. У кожної з країн залишилися виробничі потужності. Потрібно зрозуміти, як їх використовувати в інтересах власних країн і міжнародного співтовариства”, – сказав журналістам Любомир Сабадош, відповідаючи на запитання про плани співпраці України з країнами СНД в космічній сфері.

Він навів приклад створення ракети-носія “Союз”. “Вона створюється в Росії, системи управління – в Україні, забезпечення пуску залежить, в принципі, від двох країн. Якщо взяти повну лінійку комплектації, то там є участь і Білорусі, й інших країн... Це приклад нашої спільної співпраці”, – пояснив глава агентства.

Він також заявив, що продовжиться співпраця з “Роскосмосом” в частині створення систем управління, які забезпечують пуски “Союзу”. “Думаю, це співробітництво, яке триває більше 50 років, буде продовжуватися і в майбутньому”, – сказав він.

Любомир Сабадош додав, що у співпраці з Росією і Казахстаном буде розвиватися проект пуску ракети-носія “Зеніт”. “У сфері космосу немає такого розуміння – працює тільки Росія, або тільки Україна, чи Казахстан. Це – міжнародні проекти. Україна взяла на себе зобов’язання за міжнародними проектами і виконує їх, забезпечує пуск ракетоносія” Союз”. Ми плануємо в грудні провести пуск ракети-носія “Зеніт”, який теж буде виводити корисне навантаження в інтересах міжнародного співтовариства. Це буде позитивний досвід, демонстрація того, що ми можемо знаходити спільні точки дотику”, – розповів Любомир Сабадош.

ОСТАННІ ПРИГОТУВАННЯ

NASA: ракету SLS затвердили і відправили у виробництво

22 жовтня NASA оголосило про успішне завершення критичного захисту проекту надважкого американського носія SLS.

“Ми затвердили проект SLS, ми успішно завершили перший раунд випробувань двигунів і прискорювачів ракети, всі основні частини для першого польоту зараз знаходяться у виробництві”, – заявив перший заступник адміністратора NASA і глави Директорату дослідних систем Білл Хілл, повідомляється з посиланням на прес-реліз NASA.

За словами Хілла, незважаючи на певні складності, проведений аналіз проекту “свідчить про впевненість, що ми на вірному шляху до першого польоту SLS і її використання для поширення постійної присутності людей у дальньому космосі”.

За оцінкою менеджера проекту SLS Джона Хонікатта, отримання дозволу на початок виробництва носія у варіанті SLS Block I (з вантажопідйомністю 70т) є важливим кроком у розробці ракети.



На даному етапі були затверджені проект центрального ракетного блока, прискорювачів і двигунів. Як повідомляє NASA, за підсумками розгляду проекту також було прийнято рішення про те, що новий американський ракетоносій збереже природний для ізоляційних матеріалів помаранчевий колір і не буде фарбуватися в білий. Сертифікація проекту буде проведена в 2017 р. після виготовлення, складання та випробувань першого виробу. Першому пуску у 2018 р. передуватиме огляд льотної готовності.

SEA LAUNCH

“Союз” не планується запускати з космодрому “Морський старт”



Використання ракетоносіїв серії “Союз” в проекті “Морський старт” не передбачається, як повідомив генеральний директор Ракетно-космічного центру “Прогрес”, де виготовляються ракети “Союз”, Олександр Кирилін.

Раніше генеральний конструктор Центру імені Хрунічева (випускає іншу російську ракету “Ангара”) Олександр Медведєв повідомив, що перспективний ракетоносій середнього класу “Ангара-А3” може бути використаний в проекті “Морський старт” замість українського “Зеніту”.

Поки ж, як повідомило джерело в ракетно-космічній галузі, рішень про долю проекту “Морський старт” “Роскосмосом” не прийнято.

“За дорученням “Роскосмосу” менеджмент компанії “Морський старт” веде переговори з низкою неросійських інвесторів. Поставлено завдання знайти його до кінця поточного року”, – сказав співрозмовник агентства. Розкривати можливих інвесторів проекту він не став.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

2 – 8 листопада

2 листопада 1949 р. *здійснив перший політ 10-місний вертоліт Sikorsky S-55. Він прославився в транспортно-десантній версії під час війни в Кореї. Його схема стала класичною для великих транспортних вертольотів.*



2 листопада 1957 р. *у випробувальному польоті на дослідному літаку Т-43-1 льотчик-випробувач В.С.Іллюшин досяг рекордної швидкості – 2200 км/год.*

2 листопада 2000 р. *на Міжнародну космічну станцію прибула перша основна експедиція, У.М.Шепард (США), Ю.П.Гідзенко, С.К.Крикальов, КК "Союз ТМ-31".*

3 листопада 1881 р. *першим у Росії О.Ф.Можайський отримав патент на "повітроплавний снаряд".*

3 листопада 1952 р. *відбувся перший політ шведського штурмовика і винищувача Saab 32 Lansen.*



3 листопада 1957 р. *здійснено запуск першого біологічного ШСЗ "Супутник-2" з собакою Лайкою на борту. Супутник важив 508 кг, він перебував у космосі 7 днів та здійснив 2370 обертів навколо Землі, а потім згорів в атмосфері. Собака прекрасно перенесла невагомість, що довело можливість польоту людини в космос.*

3 листопада 1962 р. *В.С.Іллюшин на літаку Т-43-1 встановив світовий рекорд висоти польоту – 21270 м.*

3 листопада 1967 р. *у США пройшла операція Nice Girl. Для порівняння ефективності розвідки літаки A-12 і SR-71 пролетіли по одному і тому ж маршруту з півночі на південь вздовж річки Міссісіпі.*

4 листопада 1934 р. *відбувся перший політ німецького висотного середнього бомбардувальника Ju 86K.*

4 листопада 1937 р. *перший політ здійснив літак ПВТ-1 ("Повітряний винищувач танків") М.М.Полікарпова, В.П.Чкалов.*

4 листопада 1942 р. *відбувся перший політ пасажирського гідролітака Latecoere 631 (Франція).*

4 листопада 1968 р. *відбувся перший політ реактивного НТЛ Aero L-39 "Альбатрос", Чехословаччина.*

4 листопада 1975 р. *відбувся перший політ дослідного зразка дальнього протичовнового літака Ту-142М з ППЗ "Коршун".*

4 листопада 1977 р. *перший політ здійснив перший серійний шведський всепогодний перехоплювач SAAB JA37 Viggen.*

4 листопада 1978 р. *відбувся перший політ реактивного транспортного літака Іл-76Т, екіпаж В.І.Свиридова.*



5 листопада 1910 р. *відбувся перший політ військового дирижабля "Яструб" заводу "Дукс" об'ємом 2660 куб.м.*

5 листопада 1952 р. *перший політ здійснив легкий турбореактивний літак Cessna XL-19B, оснащений двигуном Boeing XT50 потужністю 210 к.с.*



6 листопада 1929 р. *відбувся перший політ німецького пасажирського літака-гіганта Junkers G-38.*

6 листопада 1935 р. *відбувся перший політ винищувача Hawker Hurricane (Великобританія). Варіант MKI з 1030-сильним мотором Роллс-Ройс "Мерлін" II і вісьмома кулеметами калібру 7,69 мм став основним британським винищувачем в 1940 р., знищивши у результаті більше ворожих літаків, ніж всі інші англійські винищувачі і зенітні батареї, разом узяті.*



6 листопада 1970 р. *відбувся перший політ НТЛ JJ-6 (Китай). Літак був створений на базі винищувача J-6 (МіГ-19С).*

7 листопада 1945 р. *спеціальний рекордний літак Глостер "Метеор-IV" встановив світовий рекорд швидкості – 969,6 км/год.*

7 листопада 1976 р. *здійснив перший політ дослідний літак для службових перевезень Dassault Falcon 5.*

7 листопада 1984 р. *літак SR-71 здійснив перший розвідувальний політ над Нікарагуа.*

8 листопада 1922 р. *відбувся перший політ багатогвинтового вертольота "Омішан" №2 (Франція). Через два роки на цьому ж вертольоті Етьєн Омішан встановив перший вертолітний рекорд швидкості.*

8 листопада 1962 р. *перший політ здійснив британський далекомагістральний авіалайнер Vickers VC-10.*

28 ЖОВТНЯ – ДЕНЬ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ ВІД ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

Визволення

28 жовтня цього року весь український народ відзначає 71-у річницю визволення України від фашистських загарбників.



Неймовірно велику ціну заплатила Україна у цій страшній війні – мільйони українців загинули, десятки мільйонів стали каліками, втратили дах над головами, мільйони маленьких українців стали сиротами й по-справжньому дітьми війни. Тому й не було ні для кого у світі дивним, коли серед країн-засновниць Організації Об'єднаних Націй значилися Україна, Білорусь та СРСР – не Росія, а саме СРСР. Адже український та білоруський народи винесли на собі найважчий тягар у ті роки лихоліття, і території тогочасних УРСР та БРСР були повністю окуповані.

Сімдесят один рік тому Україну визволяли, звичайно, не лише українці – росіяни, білоруси, вірмени, грузини та представники десятків інших народів, що населяли тодішній Радянський Союз, зробили свій внесок у справу вигнання нацистських окупантів з української землі. Чимало з них полягли у смертельній битві з ворогом і залишилися навіки в українській землі. Так само чимало українців та вихідців з України прославилися згодом, коли радянська армія розпочала визволення Європи з-під нацистського ярма.

В самій же Німеччині 71 рік тому ще продовжували вірити у богообраність німецької раси, у "геній" фюрера та непереможність німецької зброї. Це вже згодом, після весни сорок п'ятого року, підписання капітуляції та розділення Німеччини на дві країни німці почали прозрівати й дотепер відчувають свою вину перед світом за Гітлера та нацизм. Віримо, настане таке прозріння й у сучасних нам росіян – нащадків тих, із ким наші діди та прадіди ділилися на фронті останнім шматком хліба, кого прикривали в бою та були прикритими самі. У росіян, які сьогодні так само сліпо, як колись німці, вірять у "геній" свого вождя та підтримують війну в Україні, а згодом, як виявилося, й війну взагалі – де б вона не була, на Донбасі чи у Сирії!.. Прийде час прозріння, він обов'язково прийде, і дата визволення України від російських окупантів додасться до Дня визволення України від фашистських загарбників! Ну, а сьогодні ми відзначаємо 71-у річницю ТОГО визволення рідної землі – визволення з-під нацистської окупації. І ось – один із героїв тієї кривавої війни, українець російського походження, який визволяв Україну, боровся з окупантами у лавах партизанів, а згодом прийшов на допомогу словацькому народові, ставши для нього національним героєм.

УКРАЇНЦІ – НАЦІОНАЛЬНІ ГЕРОЇ ІНШИХ КРАЇН

Партизан-чорноморець і перевал Альоші у Татрах

Герой Радянського Союзу Олексій Семенович Єгоров розпочав свій бойовий шлях партизаном в українських лісах, брав участь у визволенні України, а завершив його у словацьких Татрах, став національним героєм Словаччини, його ім'ям названі перевал в горах та вулиці у декількох містах, медаль та навчальний заклад. А у повоєнні роки він на високому керівному посту відбудовував Кіровоградщину, за що йому були вдячні сучасники й нащадки.



Олексій Єгоров народився в узбецькому місті Андижан 22 лютого 1914 року. В 1938 році він закінчив військове училище, три роки прослужив у військах, а перед самою війною вступив до академії. Із наближенням німців до Москви академія в числі деяких інших військових та цивільних вузів була тимчасово евакуйована до Ташкента. І ось у 1942 році молодий здібний командир був направлений до школи особливого призначення при Центральному штабі партизанського руху, де він навчав партизанів мистецтва підривника і водночас організації диверсійної справи. Згодом його направили до Чорноморської групи військ з особливим завданням із знищення військових об'єктів ворога.

Але справжньою школою для Олексія Єгорова було партизанське з'єднання уславленого ватажка народних месників Олександра Федорова, майбутнього двічі Героя Радянського Союзу. Перший пущений під укіс ешелон підривники Єгорова здійснили саме в загоні Федорова. На той час Олексій Єгоров був заступником командира партизанського загону.

Після цього було чимало боїв і рейдів, пущених під укіс ешелонів та знищених колон і гарнізонів ворога. Так, після вдалої роботи підривників на ділянках залізниці Ковель – Сарни та Ковель – Брест протягом двох тижнів не міг пройти жоден ешелон.

29 серпня 1944 року у Словаччині спалахнуло антифашистське національно-визвольне повстання. Його збройні сили складали партизанські загони, до складу яких входило близько 15 тисяч чоловік. З метою надання допомоги повстанцям український штаб партизанського руху перекинув на територію Словаччини кілька партизанських груп. Серед них найчисельнішою і найактивнішою була група підполковника Єгорова. Один за одним летіли під укіс німецькі ешелони з живою силою і технікою, злітали у повітря залізничні й автомобільні мости. Радянські партизани під керівництвом підполковника Олексія Єгорова підірвали 21 міст, пустивши під укіс 20 ешелонів, у яких загинуло багато живої сили й було знищено чимало бойової техніки противника. Транспортні магістралі країни були повністю паралізовані. Гітлерівці кинули на пошуки диверсантів значні сили, але ті були невловимими.

28 жовтня 1944 року повстанці і партизани, чиї дії були підтримані з'єднаннями та частинами 38-ї армії 1-го Українського фронту та 1-го Чехословацького армійського корпусу, сформованого в Україні, святкували перемогу. Олексій Єгоров став національним героєм Чехословаччини. Уряд цієї країни нагородив його орденом і медаллю Яна Жижки, медаллю "За хоробрість". Також офіцер був нагороджений французькою медаллю "Вікторія" та Військовим хрестом. А на відзнаку визначних бойових заслуг О.Єгорова напередодні 20-річчя Словацького повстання і визволення Чехословаччини від фашистів уряд Чехословаччини заснував нагороду – знак "Партизанська зірка О. С. Єгорова", який йому пізніше був вручений. Радянська влада оцінила героїзм командира партизанського загону підполковника Єгорова також найвищою нагородою – званням Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна та медалі "Золота Зірка".

Після війни підполковник Олексій Єгоров поселився у Кіровограді. За традицією того часу фронтовиків-орденоносців висували на партійну та радянську роботу. Олексія Семеновича після закінчення Вищої партійної школи при ЦК КПРС призначили першим заступником голови Кіровоградського облвиконкому. Роботи у нього вистачало, адже він курирував промисловість області. На цьому відповідальному посту колишній партизанський ватажок діяв так само чітко, точно, виважено.

Від керівництва області був відповідальний за будову Кременчуцької ГЕС. Під його опікою зводилося і нове місто Світловодськ. За безпосередньої участі Олексія Семеновича у м. Кіровограді споруджено універмаг "Дитячий світ", спортивну школу, ресторан "Весна", готель "Київ", з'явилися тролейбуси. На його рахунку – газифікація обласного центру, спорудження Колгоспного ринку, водогону "Дніпро-Кіровоград".

Помер Герой Радянського Союзу, кавалер трьох орденів Трудового Червоного Прапора та багатьох бойових орденів і медалей на своєму посту 16 квітня 1970 року. Похований на Меморіальному цвинтарі на фортечних валах міста Кіровограда, де йому встановлено пам'ятник. У місті його ім'я носить одна з вулиць та Кіровоградський професійний ліцей. На території ліцею у 2010 році було відкрито погруддя Героя Радянського Союзу О.Єгорова. На будинку, де він жив разом із сім'ю, по вул. Декабристів, 10 встановлено меморіальну дошку.

Пам'ять О.Єгорова увічнена й у Словаччині: у Татрах його іменем назвали перевал Альоші, а в Банській Бистриці, почесним громадянином якої він є, його ім'я носить вулиця.

Підготував Олексій Тригуб. "Крила України".

WBO

Олександр Усик – Інтерконтинентальний боксер року



На двадцять восьмому конгресі Всесвітньої боксерської організації (WBO), який триває в Орландо, Олександру Усику присвоєно звання Інтерконтинентального боксера року.

Нагадаємо, в серпні цього року Олександр Усик успішно захистив титул Інтерконтинентального чемпіона за версією WBO в поєдинку з Джонні Мюллером.

Наступний поєдинок українського боксера запланований на грудень 2015 року. Олександр вже приступив до тренувального процесу в Буковелі. Варто додати, що раніше Усик очолив рейтинг WBO.

ПРОФЕСІЙНИЙ БОКС

Євген Хитров: "У разі перемоги в майбутньому бою, я отримаю місце в топ-10 рейтингу WBC"

Український боксер Євген Хитров (11-0, 10 KO) розповів про підготовку до титульного поєдинку WBC проти американця Джоша Лютерана (14-2, 9 KO), який відбудеться 31 жовтня в Кривому Розі.



– Я два місяці готуюся до поєдинку з Лютераном. На сьогодні до бою я майже готовий, залишилися лише деякі нюанси. У нас збір почався ще в США. У мене були спаринги з чемпіоном світу Денні Джейкобсом, олімпійцем Маркусом Брауном. Я працював з усіма топ-боксерами, з якими можна працювати в Америці.

Я ставлюся з повагою до кожного суперника, незалежно від того, скільки боїв він провів, який у нього результат. Для мене кожен бій, кожен суперник – важливі. Тим більше, у разі перемоги в майбутньому бою, я отримаю місце в топ-10 рейтингу WBC.

Це буде найважливіший бій у моїй кар'єрі.

Я ніколи не планую закінчити бій достроково, але мій тренер каже мені, що якщо така можливість є, то потрібно закінчити бій раніше. Адже чим довше бій, тим більше шансів отримати розсічення або травму.

Мої думки і моє серце завжди в Україні, в моєму місті. Я люблю Кривий Ріг, люблю Україну. Після закінчення професійної кар'єри я б із задоволенням повернувся в своє місто, тут би жив, розвивався, допомагав молодим боксерам, які також хочуть стати професіоналами. Це мої мрії, і я докладу максимум зусиль, щоб вони здійснилися, – розповів Хитров.

ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ

"Кременчук" закинув 9 шайб "Витязю"

ХК "Кременчук" у черговому турі чемпіонату України з хокею завдав розгромної поразки "Витязю".



Хет-трик на свій рахунок оформив нападник "Кременчука" Юрій Петранговський.

Нагадаємо, ще у трьох матчах дня були зафіксовані наступні результати: "Рапід" – "Білий Барс" 2:5, "Дженералз" – "Донбас" 3:1, "Крижинка-Компаньйон" – "Юність" 4:5 ОТ.

ITF ФРАНЦІЯ

Калініна та Козлова стартували з перемог в одиночному розряді

Ангеліна Калініна та Катерина Козлова вийшли у другий раунд одиночного розряду турніру серії ITF, який стартував у Франції.

ITF. Жіночий турнір у Пуатьє, Франція.

Призовий фонд – $ 100 000.

Перший раунд

Ангеліна Калініна (Україна) – Жюлі Куан (Франція) – 6:4, 5:7, 6:1.

Катерина Козлова (Україна) – Андреа Міту (Румунія) – 6:0, 5:7, 6:3.





ХОКЕЙ

Голкіпер "Дженералз" встановив нову рекордну "суху"

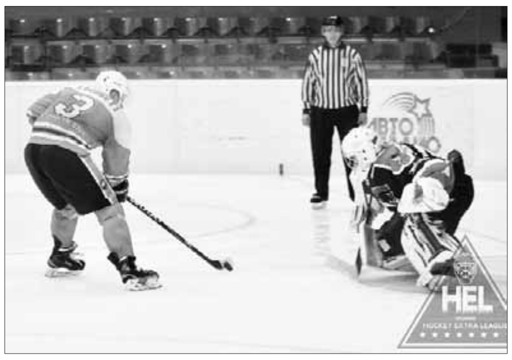
У першому поєдинку 5-го туру чемпіонату України між київськими "Дженералз" і донецьким "Донбасом" перервалася рекордна "суха" серія голкіпера столичної команди Едуарда Захарченка.

Тепер всеукраїнським орієнтиром для воротарів є 210 хвилин і 55 секунд без пропущених шайб.

Серія почалася на 23-й хвилині другого поєдинку 2-го туру проти харківського "Витязя", продовжилася в обох поєдинках 4-го туру проти "Компаньйона".

Завершилася ця серія на 54-й хвилині першої гри 5-го туру з "Донбасом", інформує xsport.ua.

Попередній рекорд – 195 хвилин і 32 секунди – належав словаку Яну Ховану та був встановлений у сезоні-2012/13, коли цей воротар-легіонер виступав у київському "Беркуті".



БАСКЕТБОЛ

"Говерла" посилилася американцем



БК "Говерла" (м. Івано-Франківськ) посилилася американським розігруючим Данте Вільямсом (28 років, 1.91 м). Про це повідомляє агентство гравця.

У минулому сезоні Вільямс виступав за кіпрську Омонію, у складі якої набирав по 9.3 очка, здійснював по 4.5 підбирання та віддавав по 2.8 передачі за 35 хвилин в середньому за гру з реалізацією триочкових в 31.2%.

ВСЕ ДЛЯ СПОРТУ

Українські гімнасти отримали для тренувань новий сучасний килим

Віднині на головній олімпійській базі України у Конча-Заспі гімнасти зможуть тренуватися на сучасному килимі "Janssen fritsen".

Останній використовується під час проведення офіційних стартів під егідою Міжнародної федерації гімнастики, інформує офіційний сайт НОК України.

Придбання саме такого килима загальною вартістю понад 840 тисяч гривень було узгоджене з тренерським складом збірної України.

Наразі українські гімнасти готуються до ліцензійного чемпіонату світу у Глазго.

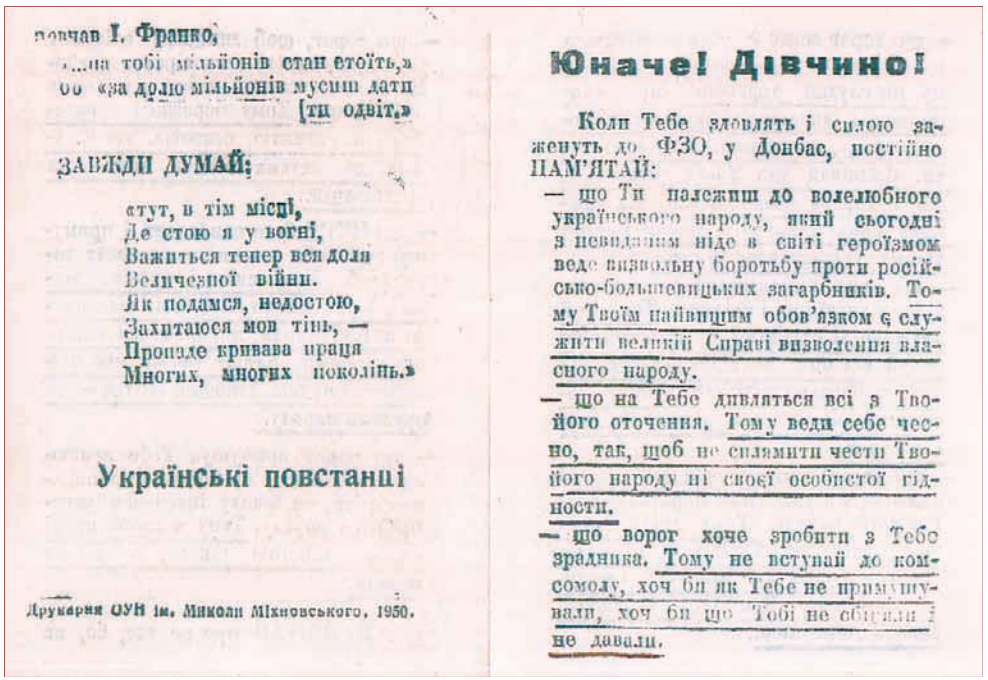
"Попри різні труднощі ми змогли вирішити питання та придбати сучасний гімнастичний килим", – наголосив президент НОК Сергій Бубка.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 8310 Зам. № 152242.
Перший редактор Сергій Свенцицький

РОБИТИ МИНУЛЕ ДОСТУПНИМ



...овчав І. Франко,
«...на тобі мільйонів стан стоїть,»
бо «за долю мільйонів мусиш дати
[ти одвіт.»

ЗАВЖДИ ДУМАЙ:

«тут, в тім місці,
Де стою я у вогні,
Важиться тепер вся доля
Величезної війни.
Як подамся, недостою,
Захитаюся мов тінь, —
Пропаде кривава праця
Многих, многих поколінь.»

Українські повстанці

Друкарня ОУН ім. Миколи Міхновського, 1950.

Юначе! Дівчино!

Коли Тебе зловлять і силою заженуть до ФЗО, у Донбас, постійно ПАМ'ЯТАЙ:

— що Ти належиш до волелюбного українського народу, який сьогодні з невиданим ніде в світі героїзмом веде визвольну боротьбу проти російсько-большевицьких загарбників. Тому Твоїм найвищим обов'язком є служити великій Справі визволення власного народу.

— що на Тебе дивляться всі з Твойого оточення. Тому веди себе чесно, так, щоб не сплямити чести Твойого народу ні своєї особистої гідности.

— що ворог хоче зробити з Тебе зрадника. Тому не вступай до комсомолу, хоч би як Тебе не примушували, хоч би що Тобі не обіцяли і не давали.

Документи ОУН Хмельниччини з'явилися у вільному доступі

Улітку 2014 року на краю лісу біля села Кадиївці Кам'янець-Подільського району Хмельницької області випадково було відкопано бідон із документами Організації українських націоналістів. Тоді знахідку передали в архів Центру досліджень визвольного руху.

І ось нещодавно, до Дня захисника України, на Е-архіві визвольного руху avr.org.ua виклали у вільний доступ 63 документи. Загалом там був 81 документ, 18 з яких ще знаходяться на реставрації, а також шматки тканини, декілька десятків пар нових жіночих бавовняних панчіх, набір для гоління (лезо, помазок, півпляшки одеколону), близько десятка новеньких кишенькових дзеркалець і дещо із посуду.

"Особливість цього архіву ОУН в тому, що його знайшли поза межами Західної України. За весь час на Хмельниччині було знайдено всього два схожих архіви, один з яких ми публікуємо онлайн", — розповів керівник Архіву ЦДВР Андрій Усач.

Документи закопали не раніше 1950 року, в основному це інформаційні видання підпілля ОУН — брошури та листівки, а також зошити із рукописними нотатками та фото. Більшість документів датуються 1945-1950 роками.



Особливу цінність для дослідників мають вісім фото підпільників, що діяли на півдні сучасної Хмельницької області. Частину із них вдалося ідентифікувати. Серед них — друкарка Кам'янець-Подільського окружного проводу ОУН Михайлина Голіната-"Тамара".

"Відомо, що у 1948-1949 рр. "Тамара" перебувала в криївці у селі П'ятничани Оринінського (нині — Чемеровецького) району Хмельницької області, де містилась друкар-



ня Кам'янець-Подільського окружного проводу ОУН. Тут вона друкувала тексти підпільних видань, множила їх на циклостилевому апараті, зшивала брошури, запаковувала у спеціальні торбини, в яких вони передавались для розповсюдження на території Кам'янець-Подільської, Вінницької та Київської областей. Через велику завантаженість покидати криївку "Тамара" могла лише зрідка", — розповідає Андрій Усач.

26 грудня 1949 р. криївку виявили радянські спецслужби, і після збройного опору поранену друкарку "Тамару" захопили та направили в Орининську районну лікарню. Там підпільниця зірвала пов'язки із ран та померла, стікши кров'ю. На той час їй було 23 роки.

Молодша сестра "Тамари" Іванна Голіната-Король, теж учасниця підпілля ОУН, із якою Центру досліджень визвольного руху вдалось поспілкуватись, розповіла: "Коли Михайлина була в підпіллі, ми зустрічалися періодично. Одного разу я спитала її, чи вона не хоче легалізуватися. Відповіла словами Франка: "І яке ж ти маєш право, черепино недобита, про своє спасення дбати там, де гине міліон?"".

Переглянути документи можна на сайті Е-архіву за посиланням: http://avr.org.ua/index.php/ARH/3102/?a=1.

Нагадаємо, що відкритий у березні 2013 року Електронний архів визвольного руху avr.org.ua є спільним проектом Центру досліджень визвольного руху, Львівського національного університету імені Івана Франка та Національного музею "Тюрма на Лонцького". Сьогодні в Е-архіві доступні копії 22507 документів.

АВТОДРОМ

Hyundai представляє нове бачення преміум сегмента

Ще двадцять років тому корейські автомобілі особливо не вирізнялись дизайном, ергономікою чи комфортом та вряд чи могли конкурувати за цими ж параметрами із, наприклад, німецькими чи японськими брендами. Втім, за останнє десятиріччя, зробивши потужний та, разом із тим, якісний стрибок на ринку масових автомобілів, дедалі частіше заявляють на повноправне місце в преміум-сегменті.



Нещодавно, в рамках проведення конкурсу елегантності у каліфорнійському Пеббл-Біч, компанія Hyundai представила власне бачення преміум сегменту – концепт купе Hyundai Vision G. Розкішний шоу-кар передусім позиціонується компанією як предтеча майбутніх преміальних моделей корейської компанії. Цілком можливо, що якісь із ліній нового обличчя перейдуть до більш дешевих автівок у модельному ряді компанії. Однак про це дизайнери поки ні пари з вуст.

Фахівці з американської дизайн-студії Hyundai забезпечили концептуальну новинку відповідними атрибутами – величезною шестикутною фальш-решіткою радіатора і такими ж масивними бічними повітрозабірниками, довгим капотом, похилим дахом і парою широких дверей, які не мають рамок і здатні відкриватися автоматично. Салон концепта має чотири індивідуальних крісла, розділених потужним трансмісійним тунелем. У салоні лише найякісніша шкіра, дерево і алюміній. За преміальний звук відповідає аудіосистема Lexicon. Місце під капотом зарезервовано для 5-літрового бензинового V8 Tau, що здатен продукувати 420 к.с. і 518 Нм. Даних про трансмісію корейці не наводять, але, найімовірніше, тут може бути задіяний 9-діапазонний "автомат" нового покоління.

Сергій Клименко. "Крила України".



Урочистий вірш
Гостра частина ножа
Герой А.Дюма
Бог відродження у древн. Єгипті
Благородний газ
Символ військової розвідки
Місто у Франції
Комаха
Жіноче ім'я
Місто в Україні
Ватажок селянської війни в Московії
Бог грому у скандинавській міфології
Велика рогата жуйна тварина
Місто в Афганістані
Палац у Київській Русі
Країна в Африці
Нижня кінцівка людини
Штат США
Столиця Казахстану
Винищувач Анатра
Головний убір вищого духовенства
Чародій
Вітер між тропіками
Східне бойове мистецтво
Український художник
Критична стаття
Сильний рев тварин
Український парламент
Різновид агату
Місто у Бельгії
Південна вічнозелена рослина
Одиниця міри площі
Розмінна монета в Лаосі
Ступінь майстерності у карате
Танцювальний крок
Конструкторське бюро
Американська баскетбольна ліга
Американський актор
Язичницький божок

